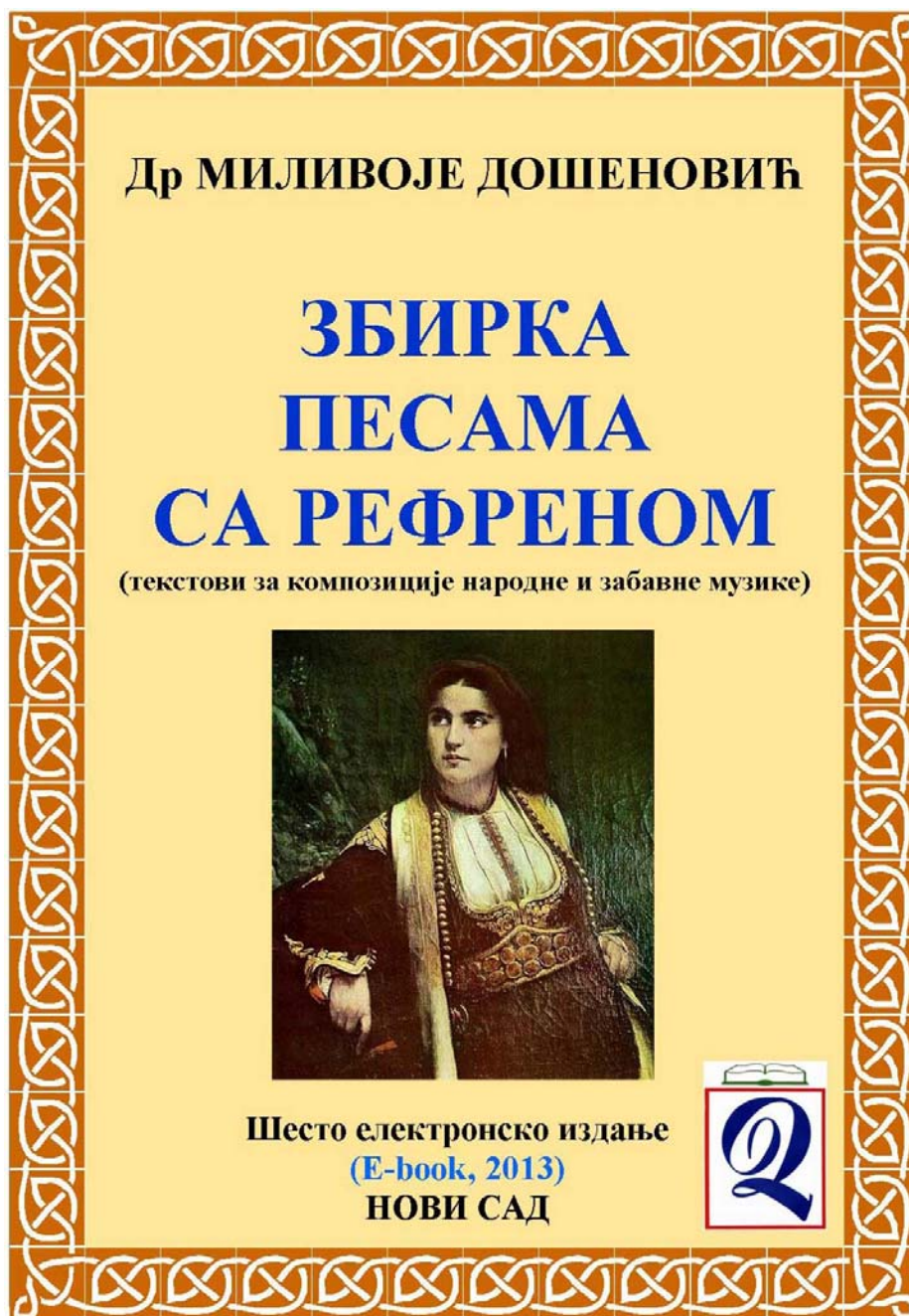

Др Миливоје Дошеновић

ЗБИРКА ПЕСАМА СА РЕФРЕНОМ

ТЕКСТОВИ ЗА КОМПОЗИЦИЈЕ НАРОДНЕ И ЗАБАВНЕ МУЗИКЕ

© Без писменог одобрења аутора и издавача забрањено прештампавање, фотокопирање, снимање или било који вид записа ове књиге у целини или у деловима

© No part of this publication may be reproduced without permission in writing from the author and publisher Copyright © Dr sci. Milivoje Došenović (E-book, 2013)

Аутор:

Др Миливоје Дошеновић, књижевник:

ЗБИРКА ПЕСАМА СА РЕФРЕНОМ – текстови за композиције народне и забавне музике (6. електронско издање)

Издавач:

DOMLA-PUBLISHING

Издавачко-књижарска агенција Нови Сад,

Булевар краља Петра I, бр. 30

Телефони редакције: 021/6334-957, 064/1289-745

За издавача:

Др Миливоје Дошеновић, дипл. менаџер – продуцент за медије

Рецензенти:

Академик проф. др Михаило Бајић, Универзитет у Новом Саду,

Проф. др Радован Чокорило, Универзитет у Новом Саду

Лектор:

Ана Канбан, професор књижевности,

преводилац за енглески, немачки и мађарски језик

Дизајн:

Др Миливоје Дошеновић

Штампа: Штампано 1. издање у офсетној форми на папиру: „ВЕРЗАЛ“, 2009.

Нови Сад, Петефи Шандора б3, за штампарију: дипл. инжењер Ласло Грња

Нови Сад, 1-6. електронско издање „Domla-publishing“ (E-book, 2013)

На насловној страни корица књиге: сликарски рад Влахо Буковац (1855-1922): „Црногорка“

© Без писменог одобрења аутора и издавача забрањено прештампавање, фотокопирање, снимање или било који вид записа ове књиге.

© No part of this publication may be reproduced without permission in writing from the author and publisher Copyright © Dr sci. Milivoje Došenović (E-book, 2013)

CIP – Каталогизација у публикацији

Библиотека Матице српске, Нови Сад

821. 163. 41-14

ДОШЕНОВИЋ, Миливоје

Збирка песама са рефреном/ Миливоје Дошеновић; (рецензенти

Михаило Бајић, Радован Чокорило). – 6. електронско издање. –

Нови Сад : Domla-publishing, 2013. – 112 стр. : илустр.; 24 см.

ISBN 978-86-81951-32-3

COBISS.SR-ID 238902279

Др Миливоје Дошеновић

ЗБИРКА ПЕСАМА СА РЕФРЕНОМ

ТЕКСТОВИ ЗА КОМПОЗИЦИЈЕ НАРОДНЕ И ЗАБАВНЕ МУЗИКЕ

(шесто електронско издање)

DOMLA-PUBLISHING
Нови Сад, 2013.

Др МИЛИВОЈЕ ДОШЕНОВИЋ

ЗБИРКА ПЕСАМА СА РЕФРЕНОМ

ИЗВОД ИЗ ПОЕЗИЈЕ ЗА КОМПОЗИЦИЈЕ НАРОДНЕ И ЗАБАВНЕ МУЗИКЕ

Нови Сад, 2009.

На сликама: Др Миливоје Дошеновић, књижевник, и његово дело из 2009.

САДРЖАЈ

Извод из рецензија	9
Предговор аутора књиге	10
Звук покидане жице	11
По струнама виолине	12
Банаћанко, поздрављам те стихом	13
С бодљом трна.....	14
Ја сам увек остао ти први	15
Црногорка.....	16
Сећање на родно село	17
Војвођанска прича.....	18
Зов кршне Херцеговине	19
Песма печалбарска	20
Кафански човек.....	21
Неверница	22
Ћути, речи, ћути.....	23
Шћер од двије мајке	24
Фебруарска зоро – хаљино од иња	25
Виолина частила пијанца	26
Ти, родно огњиште	27
С бљеском златног зуба.....	28
Сене крај остављене реке	29
Црна Горо – ловоровог листа	30
Траг заљубљених срца.....	31
Крадљивица снова.....	32
С косом, као кнута	33
Немој рећи.....	34
И Адам је имао пех.....	35
Има нешто	36
Возови и путовања	37
Одлазак од Таће	38
Српско стадо са Паштрика.....	39
У вртлогу сивог дима	40
У другима, тебе крадем.....	41
Довићења, лепа Јелено	42
Кад се угаси жена у њој	43
Подај сваком своје	44
И тамо и 'вамо.....	45

Ех, кад би било.....	46
Песма за Снежану	47
Хтела би љубав изнова.....	48
Кад хаљина сама слети	49
Истина у сну.....	50
Волео сам жене, и није ми жао.....	51
Хучи Дунав, уз тврђаву стару	52
Шта ја могу, брате.....	53
Зашто да те тражим.....	54
Моја искрена љубав.....	55
Нек' пролази она.....	56
Смешак из њезиног плача	57
Кад се због љубави страда	58
Само срча од љубави оста	59
Пређи праг љубави.....	60
Незнанка из велеграда	61
Страсна госпођа Сања	62
Ко ће коме први	63
Бљесак прошлости.....	64
Суза у црвеном вину.....	65
Кад дотакнеш славу.....	66
Коракнуле риме, коракнула она.....	67
Девојка са села	68
Ти си – готова песма.....	69
Као зима без белих пахуља	70
Свратила је Мима.....	71
Покајања у слободи.....	72
Бол због жене – нову песму ствара	73
Охридске слатке ноћи	74
Песма о старом рокеру.....	75
Јесењи човек.....	76
Тужна земљо моја	77
Са мирисом јабуковог цвета.....	78
Марама, за Милана	79
Изглачане мисли.....	80
Бљештава ледена срма.....	81
Леотаре, Дучићево око.....	82
Послата од Бога, кад немаш никога.....	83
Песма креће од првога плача.....	84

Путевима песничким	85
Песма за лепу госпођу	86
Ноћ у возу	87
„Крадљивци“	88
Мирисала је на бадеме	89
Не кради ми је из санка	90
Ако волиш песме	91
Песма о Ивану контрашу	92
Фатална љубав	93
Сад живим без тебе	94
Шта те гони да ме опет тражиш	95
Причао је парк с нама	96
Пртина од кривог трага	97
Возови и дроздови	98
Жена са мирисом смреке	99
Распукли извори	100
Априлско јутро на перону	101
Животна дистанца	102
Песма мајци	103
Крчма на крају села	104
До Повлен планине	105
Старчева прича	106
Због неверне жене	107
Београдско вече	108
Дошла је боља	109
Опроштај	110
Село моје – увек те се сетим	111
Ко ће кога надживети – чесмо	112
Договор срца и разума	113
У старом купеу	114
Фрушка гора – у пролеће рано	115
Пољупци крај залеђене реке	116
Извод из биографије аутора књиге	117

Аутор књиге др Миливоје Дошеновић, са рецензетима својих књига, на слици горе: сусрет са академиком проф. др Михаилом Бајићем (фото: М. Карлић 1998), и слика доле: са рецензентом проф. др Радованом Чокорилом из Новог Сада (снимак: ТВ Канал 9, 2006).

ИЗВОДИ ИЗ РЕЦЕНЗИЈА

Као уметник речи и стиха, већ довољно афирмисани песник **др Миливоје Дошеновић**, стао је у ред поета нашега времена, времена трагедије, бола, драме, сеоба, борби за родно тло као и духовно-лирских интимних осцилација. Његов таленат и поетска немирна душа широко захватају животне појаве, као што и дубоко пониру у загонетке самога живота, индивидуе, и свога народа. И као песник лиричар – он је превасходно наоружан веродостојним, аутентичним познавањем живота, истичући и његов оригинални књижевни опус.

Његови родољубиви, лирско-емоционални и интимни стихови пуни су животног колорита и оригиналности – са јасно омеђеним и назначеним контурама свога уметничког света кога он веома успешно разрађује у свој јасан индивидуални стил. Он као суптилни лиричар – у своме досадашњем поетском казивању – оцртавајући и вајајући одређени лик – доследно и систематски настоји и тежи, да нађе ону праву истинску честицу добра у ликовима које описује или ваја.

Кроз његов стих, богатство тема и интима јасно се доживљава са коликом доследношћу, лирском топлином и емоционалним набојима – он то у животу тражи и налази. И то је та искрена у дубоко интимна ауторова лирска лепота стиха и песме...

РЕЦЕНЗЕНТ

Нови Сад

Академик проф. др Михаило Бајић
Универзитет у Новом Саду

Храброст је оно што највише импресионира када се склопе корице овог излива искрености и емоција. Толико храбрости могу имати само песници и деца. Деца у својој „наивности“ и незрелости, а песници у својој дубокој мудрости и тананом сензибилитету, којим превазилазе овоземаљску јадиковку и откривају могућности узвишених, Божанских путева.

Неизмерно сам захваљан песнику **др Миливоју Дошеновићу**, што сам пишући ову рецензију и држећи се Пегазовог крила, бар за тренутак осетио чари оног Божанског и оног људског у сваком од нас. Ту лепоту тренутка који понекад садржи читаву вечност спознаће свако од вас цењених читалаца.

Још једном изражавам дивљење његовој песничкој и дидактичкој речи коју сам, признајем, понекад тешко препознавао у његовим дубоким вировима. Узмите у руку ову најновију књигу, и док читате, заиста шетајте књигом, јер она је настала из једне шетње према човековој души и само се таквом шетњом може разумети...

РЕЦЕНЗЕНТ

Нови Сад

Проф. др Радован Чокорило
Универзитет у Новом Саду

ПРЕДГОВОР АУТОРА КЊИГЕ

Прво издање моје књиге под радним насловом „Збирка песама са рефреном (за композиције народне и забавне музике)“, објављено је 2009. године, и у Републици Србији продато у веома кратком временском року. У току мог књижевничког рада, написао сам око 2.000 песама: римоване у александринцу (дванаестерцу), десетерцу, осмерцу, затим и бланкверсе, сонете, збирке сонетних венаца, као и књигу хаику поезије.

У најлепшим годинама своје младости, бавио сам се интензивно и рок музиком (свирајући као гитариста у два популарна бенда 60-их година), па сам покушавао у многим књижарама бивше Југославије да пронађем неку врсту књига у којима је објављен специфичан облик поезије **песме са рефреном**. Ипак, и поред мог упорног трагања, то што сам желео – никада нисам пронашао у књижарама, а сматрао сам да би такво књижевно дело било веома драгоцено, као посебна збирка рефренисаних песама, односно да су текстописци написали уз строфе и пратеће рефрене, и то све објавили у форми књига.

Пошто сам се последњих деценија озбиљно бавио и књижевним радом, написавши укупно двадесет две књиге (22), које су доживеле да се штампају у преко 50 поновљених издања: романи, монографије, есеји, збирке песама, сонети, сонетни венци и хаику поезија, и где је од мојих написаних дела скоро половина објављена у вези са поезијом – овом својом новом књигом покушавам да превазиђем пропусте, и да понудим књижарском тржишту нешто сасвим другачије. Моја нова књига требало би да буде веома занимљива композиторима и певачима народне и забавне музике, али искључиво са рефомеом.

Припадам генерацији, која је рођена средином 20. века (кажу да је то најсрећнија генерација у све три стваране Југославије), генерација која је носила у себи и у својој конституцији тела и душе – романтику и оптимизам, па би се и са тим требало сложити.

Мудраци кажу, да кујунџија-златар не цени исто два комада злата – онај који у облику обичног комада чека обраду, и други, који је мукотрпно претворио у савршенство гравуре и украса, уз помоћ својих вредних зналачких руку, искуства, маште и алата.

Међутим, од великог броја мојих песама, веома ми је било тешко да одаберем првих стотинак, које би биле смештене у овај формат електронске књиге (Е-book), али то не значи да ове одабране песме имају већи респект од многих других које нисам обрадио у рефренској форми, јер је веома тешко и болно сваком аутору, да своја дела (нпр. сонете или сонетне венце), модификује (скраћује и сече), претворивши их у избор адекватних текстова за композиције народне или забавне музике. Да бих олакшао композиторима и интерпретаторима прилагодљивост мојих текстова, уз одређене строфе убачене су и дво-редне, али и четвороредне риме, тако да их композитори или певачи сами могу одабрати, ако то допушта природа и акустика стиха...

У Новом Саду, 30. маја 2013.
Лета Господњег

Др МИЛИВОЈЕ ДОШЕНОВИЋ
књижевник

ЗВУК ПОКИДАНЕ ЖИЦЕ

У једној кафани, на црној гитари,
Свирао уз песме један Циган стари.
Одрази из душе грлише му жице,
Зној му је купао изборано лице.

**Одрази из душе грлише му жице,
Зној му је купао изборано лице...**

Ређаше се песме тужније и јаче,
Терао је сваку жицу да заплаче.
Ређаше се строфе из мола и дура,
На старој гитари, црнога глазура.

**Ређаше се строфе из мола и дура,
На старој гитари, црнога глазура...**

Али, трећа жица није могла јаче
Да издржи одраз из душе што плаче.
Чудно зајаука, па је снажно пукла,
Рука гитаристе још је по њој тукла.

**Чудно зајаука, па је снажно пукла,
Рука гитаристе још је по њој тукла...**

И промуклим звуком жица је звечала,
Свој последњи поздрав гитаристи слала.
У самртном ропцу давала је звуке,
Па се Циганину сплела око руке.

**У самртном ропцу давала је звуке,
Па се Циганину сплела око руке...**

ПО СТРУНАМА ВИОЛИНЕ

Циганине, с виолином, приближи се мени мало,
Нек љубавне моје боли прошетају кроз гудало.
Кад рапави прсти твоји помилују сјајне струне,
Конобару вина точи, не дај сузи да ми груне...

**Кад рапави прсти твоји помилују сјајне струне,
Конобару вина точи, не дај сузи да ми груне...**

Без гудала, виолина, да засвира неће моћи,
Једна жена отишла је, без повратка, једне ноћи.
Добро срце одбацује, да пронађе срце горе,
Нека струне виолине о тој жени проговоре...

**Добро срце одбацује, да пронађе срце горе,
Нека струне виолине о тој жени проговоре...**

Виолина, твоја, Циго, која тужну песму прати,
Од сваке ће жене боље – уз гудало заплакати.
Виолина има душу, бољу него лажна жена,
Иза које остала је – мушка љубав погажена...

**Виолина има душу, бољу неко лажна жена,
Иза које остала је – мушка љубав погажена...**

БАНАЋАНКО, ПОЗДРАВЉАМ ТЕ СТИХОМ

Где си сада, девојко са киком,
Ко да јуче беше љубав наша?
Један песник поздравља те стихом,
Уз гитару, црног вина чаша.
Отишла си, ал' где ти је радост,
На твом лицу, што га суза купа?
Код мене си оставила младост,
И пољупце, крај дунавских клупа.

**Данас живиш с неким који није
Љубио те кад си била млада.
Закључано срце твоје крије,
Прву љубав из Новог Сада...**

Отишла си, ал' се враћаш кришом,
Са мислима у моје наручје.
Сузе су ти помешане с кишом,
У суморно, ово време, вучје.
Отишла си свом Банату родном,
Док су лиле октобарске кише...
Драге слике о лику ти згодном,
Остале су с песником што пише...

**Данас живиш с неким који није
Љубио те кад си била млада.
Закључано срце твоје крије,
Прву љубав из Новог Сада...**

Кикинђанко, поздрављам те стихом,
Што те љубљах две хиљаде ноћи.
Вече пада над Кикиндом тихом,
Често ћу ти у сновима доћи.
Нек стихови наше дане врате,
Наздрављам ти својом чашом вина.
Моју песму сад свирају за те,
Тамбураши с Петроварадина...

**Данас живиш с неким који није
Љубио те кад си била млада.
Закључано срце твоје крије,
Прву љубав из Новог Сада...**

С БОДЉОМ ТРНА...

У постељу моју меку, увукла се жена црна,
Загребала по човеку, ноктима, ко бодљом трна...
Занимљива, чудног стила, скинувши са себе рухо,
Тело дала, душу скрила, мокра бедра, време глухо...

**Занимљива, чудног стила, скинувши са себе рухо,
Тело дала, душу скрила, мокра бедра, време глухо...**

Баш је дала што ми треба: вртлог тела, ватру страсти,
А облак је с тамног неба, почињао Месец красти...
Ујутру се ја пробуди', отишла је жена црна,
Бејаху ми мушке груди, изгребане бодљом трна...

**Ујутру се ја пробуди', отишла је жена црна,
Бејаху ми мушке груди, изгребане бодљом трна...**

Ушла је у моје риме, дуге косе, црна жена,
Једно вече, једне зиме, део мога мушког плена.
Неста црна лепотица, али памтим страсти њене,
Удри, Циго, преко жица, нека о Њој песма крене...

**Неста црна лепотица, али памтим страсти њене,
Удри, Циго, преко жица, нека о Њој песма крене...**

ЈА САМ УВЕК ОСТАО ТИ ПРВИ...

И кад желиш да се песма смрви,
Ја сам увек остао ти први.
За заборав, драга, немаш лека,
Ове строфе трајаће довека...

**За заборав, драга, немаш лека,
Ове строфе трајаће довека...**

**Песме нежно и грешнике грле,
Сећају на љубави умрле...
И кад желиш да се строфа смрви,
Ја сам увек остао ти први...**

Кад се права љубав једном роди,
Осет чула, што боли и годи.
Једна младост, и постеља мека,
И два срца, жене и човека...

**Једна младост, и постеља мека,
И два срца, жене и човека...**

**Песме нежно и грешнике грле,
Сећају на љубави умрле...
И кад желиш да се строфа смрви,
Ја сам увек остао ти први...**

Светли рима у сабласној тмини,
Стихови су најближи истини.
Јер, песма је споменар живота,
Као додир завичајног плота...

**Јер, песма је споменар живота,
Као додир завичајног плота...**

**Песме нежно и грешнике грле,
Сећају на љубави умрле...
И кад желиш да се строфа смрви,
Ја сам увек остао ти први...**

ЦРНОГОРКА

Црне су ти косе, ко Дурмитор ноћу,
Сјајно, вито тело, ко Рибница река.
Црногорко, лепа, ја те за се хоћу,
Уз чашу мираза, шавничкога млека.

**Црногорко, лепа, ја те за се хоћу,
Уз чашу мираза, шавничкога млека...**

**И лепота душе, у твој бићу живи,
Дух славних предака, где је камен сиви.
Ој, лепа девојко, кршне Црне Горе,
Такву само могу чудеса да створе...**

Ноге су ти дуге, ко на Ловћен стубе,
Што Владику дворе, док на кршу спава.
Желим да ме твоје усне жарко љубе,
И миришу, као, са Жабљака трава.

**Желим да ме твоје усне жарко љубе,
И миришу, као, са Жабљака трава...**

**И лепота душе, у твој бићу живи,
Дух славних предака, где је камен сиви.
Ој, лепа девојко, кршне Црне Горе,
Такву само могу чудеса да створе...**

У мрким очима светлуца ти море,
Брзаци Мораче, са безброј кристала.
У венама понос кршне Црне Горе,
За коју би часно младу крвцу дала.

**У венама понос кршне Црне Горе,
За коју би часно младу крвцу дала...**

**И лепота душе, у твој бићу живи,
Дух славних предака, где је камен сиви.
Ој, лепа девојко, кршне Црне Горе,
Такву само могу чудеса да створе...**

СЕЋАЊЕ НА РОДНО СЕЛО

Драгуљу у шаши, цвећу, и корову,
Враћаће се мисли, до краја живота.
И првенцу стиху у песничком слову,
Завичајној клупи крај сеоског плота.

**И првенцу стиху у песничком слову,
Завичајној клупи крај сеоског плота...**

**Кроз сећања жива, још увек постоје
Сеоски чобани и њихова стада.
Поред петролејке, као да се роје
Умрли лептири из мог винограда...**

Ко да чујем звуке откивача коса,
Честитих ђедова, полеглих по трави.
Моје босе ноге купала је роса,
Кад се ново јутро зраком сунца јави.

**Моје босе ноге купала је роса,
Кад се ново јутро зраком сунца јави...**

**Кроз сећања жива, још увек постоје
Сеоски чобани и њихова стада.
Поред петролејке, као да се роје
Умрли лептири из мог винограда...**

Крај тебе, и данас, дрема стара пруга,
Возови детињства тутњају ко сене.
Згрчени над водом, два моста, два друга,
Ко стари удовци – без вољене жене.

**Згрчени над водом, два моста, два друга,
Ко стари удовци – без вољене жене...**

**Кроз сећања жива, још увек постоје
Сеоски чобани и њихова стада.
Поред петролејке, као да се роје
Умрли лептири из мог винограда...**

ВОЈВОЂАНСКА ПРИЧА

Ти си мајка два рођена брата,
Цветног Срема и равног Баната.
Ћерка ти је лепотица Бачка,
Коју воле сва срца момачка.
Угојена зрном кукуруза,
А пшеница зелена ти блуза,
Топлина си мога кућног прага,
Војводино, моја земљо драга.

**Топлина си мога кућног прага,
Војводино, моја земљо драга...**

Ти, Дунаве, и равницо Бачка,
Ој, Банату, и лозо сремачка.
Фрушкој гори, што уз Дунав спава,
Косе чешља дунавска кошава,
Милујући стражиловске смреке,
Хумку Бранка, Карловце крај реке,
Са мирисом борова и јела,
То је моја Војводина цела...

**Са мирисом борова и јела,
То је моја Војводина цела...**

Поносна на ћерку и два сина,
Бака ти је с Петроварадина.
Изборана њена глава седа,
Вековима са брда те гледа.
Кад се враћам са пута далека,
Мене моја Војводина чека.
У предвече кад зрикавци зричу,
Причају ми војвођанску причу...

**У предвече кад зрикавци зричу,
Причају ми војвођанску причу...**

ЗОВ КРШНЕ ХЕРЦЕГОВИНЕ

Тамо гдје и драча, стидљиво се крије,
Зелене се гдјегоћ, танане макије.
Док се суре горе, врелинама пуше,
Скврченијех грана, ћуте оскоруше...

**Док се суре горе, врелинама пуше,
Скврченијех грана, ћуте оскоруше...**

У врлетном кршу, чу се пушке прасак,
Затим наста тајац, нити змијин гласак,
Можда ловац-самац, дивокозу вреба?
Пржио је врели колут с ведрог неба...

**Можда ловац-самац, дивокозу вреба?
Пржио је врели колут с ведрог неба...**

Полако, ко сјена, спушта се там ноћи,
Леотар, ко мудрац, у својој самоћи,
Са истога мјеста, сјетно гледа море,
Воде Требишњице хуче и жуборе...

**Са истога мјеста, сјетно гледа море,
Воде Требишњице хуче и жуборе...**

ПЕСМА ПЕЧАЛБАРСКА

У пустој туђини, пријатеља нема,
Не нађосмо овде заједничких тема.
Вратисмо се тужни у своје самоће,
Ми смо ко сирочад, која мајци хоће...

**Вратисмо се тужни у своје самоће,
Ми смо ко сирочад, која мајци хоће...**

**Сањам те далеки, родни завичаје,
Огрнут самоћом, под туђинским небом.
Још молитва Богу мени наду даје,
Спаја с родним крајем и најдражим хлебом...**

Песник, у самоћи, своју песму ствара,
Сликара, у самоћи, слика безброј шара,
Визионар, прави епохално чудо,
У самоћи волех, тебе, родна грудо...

**Визионар, прави епохално чудо,
У самоћи волех, тебе, родна грудо....**

**Сањам те далеки, родни завичаје,
Огрнут самоћом, под туђинским небом.
Још молитва Богу мени наду даје,
Спаја с родним крајем и најдражим хлебом...**

Од њега ме дели бескрајна даљина,
Да је овде грумен, да је барем трина
Родне земље моје, реке, белог стада,
Језика мог рода, мог рођеног града...

**Родне земље моје, реке, белог стада,
Језика мог рода, мог рођеног града...**

**Сањам те далеки, родни завичаје,
Огрнут самоћом, под туђинским небом.
Још молитва Богу мени наду даје,
Спаја с родним крајем и најдражим хлебом...**

КАФАНСКИ ЧОВЕК

За кафанским столом, с чашом другујеш,
И барменки пружаш свој последњи кеш.
Кроз кошчату руку, прожима те грч,
С туђег ти се стола кези препун врч...

**Кроз кошчату руку, прожима те грч,
С туђег ти се стола кези препун врч...**

Кроз зеницу ока, види ти се мрак,
Пропале љубави, и изгубљен брак..
Кроз сваку се песму, вуче твоја реч,
Стари шпил те сећа на Пешту и Беч...

**Кроз сваку се песму, вуче твоја реч,
Стари шпил те сећа на Пешту и Беч...**

Кроз тамбура звук, храмље живот твој,
Уз жице гитаре, губи грло бој.
Кроз болна сећања, срце иште мук,
У сузном ти оку, плива женски струк...

**Кроз болна сећања, срце иште мук,
У сузном ти оку, плива женски струк...**

НЕВЕРНИЦА

Она спава на јастуку, док ти рано зором рудиш,
Љубиш њену малу руку, нежно, да је не пробудиш.
Ти јој мисли упућујеш, док путујеш по беспућу,
И повратак очекујеш, у најдражу своју кућу...

**Ти јој мисли упућујеш, док путујеш по беспућу,
И повратак очекујеш, у најдражу своју кућу...**

Донећеш јој огрлице, да јој ставиш око врата,
И салонске ципелице, са хаћином од броката.
Коме мисли твоје лете, зар Њој, коју други љуби?
Наиван си као дете, са неверством све се губи...

**Коме мисли твоје лете, зар Њој, коју други љуби?
Наиван си као дете, са неверством све се губи...**

Јер женска се душа њена, у пороке грешне дала,
И тајно се њена сена, из постеље искрадала.
Хаћину је од броката, и бљештаве твоје перле,
Смакла иза туђих врата, и нудила дојке зреле...

**Хаћину је од броката, и бљештаве твоје перле,
Смакла иза туђих врата, и нудила дојке зреле...
Кад доћеш у своје село, ти, опет ћеш, на јастуку,
Затећи јој топло тело, и љубити њену руку...**

ЋУТИ, РЕЧИ, ЋУТИ...

Крај мене је она пролазила јуче,
Док кошава лишће низ улицу носи.
Тад су ме сећања почела да муче:
„Ко је лепа жена, са сребром у коси?“

**Тад су ме сећања почела да муче:
„Ко је лепа жена, са сребром у коси?“**

Некад због те жене чиних немогуће,
Бадава сам себи викао – прекини!
„Ћути, речи, ћути“ – срце ми шапуће:
„Немој је позвати, немир ми не чини!“

**„Ћути, речи, ћути“ – срце ми шапуће:
„Немој је позвати, немир ми не чини!“**

Замицаше она, градским тротоаром,
И њени кораци све даље и тише.
Засвирај ми, свирче, хармоником старом,
О једној љубави, које нема више...

**Засвирај ми, свирче, хармоником старом,
О једној љубави, које нема више...**

ШЋЕР ОД ДВИЈЕ МАЈКЕ

У Шћепану пољу старом, које има флору фину,
Брза Пива с хладном Таром, створиле су реку Дрину.
Мала шћер од мајке двије, потрчала корацима,
Да се игра, да се крије, несташно са брзацима...

**Мала шћер од мајке двије, потрчала корацима,
Да се игра, да се крије, несташно са брзацима...**

Све уз брижност мајке Таре, која чува мезимицу,
Уза ријеке, баке старе – Верушу и Опасницу.
Кањонска је удолина, колијевка златна њена,
Ту је Дрина, беба фина, макијама повијена...

**Кањонска је удолина, колијевка златна њена,
Ту је Дрина, беба фина, макијама повијена...**

Пива јој је друга мати, што је грудма задојила,
До кањона што је прати, јер је њојзи кћерка мила.
Па вијуга, па се скрива, обалама сад се не да,
Надимак јој „Дрина крива“, „Бистрим пивским“ оком гледа...

**Па вијуга, па се скрива, обалама сад се не да,
Надимак јој „Дрина крива“, „Бистрим пивским оком“ гледа...**

ФЕБРУАРСКА ЗОРО – ХАЉИНО ОД ИЊА

Хаљином од иња, фебруарска зора,
Прекрила је гране и стакла прозора.
Чаробно и тихо, још у поноћ нему,
И просула вео по старом багрему...

**Чаробно и тихо, још у поноћ нему,
И просула вео по старом багрему...**

**Ја сам корачао кроз белину чисту,
И грлио зиму, као некад, исту.
С чежњивим погледом, са помало сете,
Све сећа на време, када бејаш дете...**

С прага куће мале, једног родног села,
Где се протирала моја младост цела,
Прелазим погледом низ беле пејзаже,
У даљини брезе, још чувају страже...

**Прелазим погледом низ беле пејзаже,
У даљини брезе, још чувају страже...**

**Ја сам корачао кроз белину чисту,
И грлио зиму, као некад, исту.
С чежњивим погледом, са помало сете,
Све сећа на време, када бејаш дете...**

Тад кренух кораком по снегу првенцу,
И у срцу писах најлепшу сентенцу.
Чула се гугутка из уснулих грана,
Као некад, давно, из дечачких дана...

**Чула се гугутка из уснулих грана,
Као некад, давно, из дечачких дана...**

**Ја сам корачао кроз белину чисту,
И грлио зиму, као некад, исту.
С чежњивим погледом, са помало сете,
Све сећа на време, када бејаш дете...**

ВИОЛИНА ЧАСТИЛАА ПИЈАНЦА

Док свираше своју свирку без престанка,
Умор је грлио старе тамбураше.
Пружао је руку преко старог шанка,
Ка барменки црној што је прала чаше.

**Пружао је руку преко старог шанка,
Ка барменки црној што је прала чаше.**

**Искрада се суза, па клизи низ лице,
Међ' рапаве боре, стаде да се суши:
„Бар осмех ми пружи, црна келнерице,
Подари ми лека испаћеној души...”**

С презривим погледом, из ког псовка сева,
Барменка му не да затражено пиће.
За кафанску „брљу“ што му гризе црева,
Већ је давно списко последње новчиће...

**За кафанску „брљу“ што му гризе црева,
Већ је давно списко последње новчиће...**

**Искрада се суза, па клизи низ лице,
Међ' рапаве боре, стаде да се суши:
„Бар осмех ми пружи, црна келнерице,
Подари ми лека испаћеној души...”**

Крену он ка столу, клецавог корака,
Зачуо се јаук циганског гудала.
Спази, на патосу лежи петобанка,
Што је с виолине Циганину пала.

**Спази, на патосу лежи петобанка,
Што је с виолине Циганину пала.**

**Искрада се суза, па клизи низ лице,
Међ' рапаве боре, стаде да се суши:
„Бар осмех ми пружи, црна келнерице,
Подари ми лека испаћеној души...”**

ТИ, РОДНО ОГЊИШТЕ

Ти, родно огњиште, мирис зрелих поља,
И мајчина рука, и шарена шоља.
Са песмама птица, још у мени живе,
Сећања на ђеда, с плутом насред њиве...

**Са песмама птица, још у мени живе,
Сећања на ђеда, с плутом насред њиве...**

**Песничка ми рука из срдашца пише,
Тако ми је жао што не могу више
Да се врате дани које срце воли,
А једна се суза на оловку проли...**

Моје родно село, ја се сећам дана,
Једног дивног хлада и дудових грана,
Са којих плодови клатише се медни,
У неким данима што ми беху чедни...

**Са којих плодови клатише се медни,
У неким данима што ми беху чедни...**

**Песничка ми рука из срдашца пише,
Тако ми је жао што не могу више
Да се врате дани које срце воли,
А једна се суза на оловку проли...**

Увек ће у мени да живи и траје,
Мој завичај драги, што ми љубав даје.
Зов кршних предака, и липе што цвате,
Мисли ми се често, силно на њих врате...

**Зов кршних предака, и липе што цвате,
Мисли ми се често, силно на њих врате...**

**Песничка ми рука из срдашца пише,
Тако ми је жао што не могу више
Да се врате дани које срце воли,
А једна се суза на оловку проли...**

С БЉЕСКОМ ЗЛАТНОГ ЗУБА

У кафани седео за столом,
Један човек аскетскога лица.
Осмех му се мешао са болом,
Точила му пиће келнерица.
**Осмех му се мешао са болом,
Точила му пиће келнерица...
Стари Циган, што оркестром дрма,
Осмехну се бљеском златног зуба.
Тамбура му засјала ко срма,
Ређа песме финог гласа груба...**

Тамбураши пришли с тамбурама:
„Не свирајте, празан ми је џеп!
У њем беху руке многих дама,
Сад ме неће, нисам млад ни леп...“
**„У њем беху руке многих дама,
Сад ме неће, нисам млад ни леп...“
Стари Циган, што оркестром дрма,
Осмехну се бљеском златног зуба.
Тамбура му засјала ко срма,
Ређа песме финог гласа груба...**

Странац гледа Цигана с тамбуром,
Препознавши у њему младића.
Свирао му венчање са цуром,
Уместо Ње, сад је с чашом пића.
**Свирао му венчање са цуром,
Уместо Ње, сад је с чашом пића...
Стари Циган, што оркестром дрма,
Осмехну се бљеском златног зуба.
Тамбура му засјала ко срма,
Ређа песме финог гласа груба...**

Са песмама, још је срцем иште,
Где је сада она драга жена?
Грми бегеш, виолине вриште,
Ко да јеца давна успомена...
**Грми бегеш, виолине вриште,
Ко да јеца давна успомена...
Стари Циган, што оркестром дрма,
Осмехну се бљеском златног зуба.
Тамбура му засјала ко срма,
Ређа песме финог гласа груба...**

СЕНЕ КРАЈ ОСТАВЉЕНЕ РЕКЕ

Ја ти некад бејах човек први,
Кога нећеш престати волети.
Сада с другим душа ти се мрви,
Кроз ноћ тамну мисао ти лети:
Да ме такнеш, са рукама својим,
Први цветак из пролећног данца,
Ја сам јашем путевима мојим,
Свога верног, оседланог вранца...

**Ја сам јашем путевима мојим,
Свога верног, оседланог вранца...**

Сусрео сам неколико пута,
Твоје очи у крлетки туге.
Заклоњена ревером капута,
Крај тамнога колосека пруге.
Док те гледах, да л' нешто остаде,
Од лепоте женске и знамења;
Крај тебе је други што ти даде
Безрадосна и поноћна бдења...

**Крај тебе је други што ти даде
Безрадосна и поноћна бдења...**

Док те вуче низ чађаву пругу,
Мени си се окренула кришом.
На твојем лицу ја угледах тугу,
И пар суза помешаних с кишом...
Године су учиниле своје,
Пружаш тело нељубљеном неком.
Наше сене као да још стоје
Крај Дунава, под зеленом смреком...

**Наше сене као да још стоје
Крај Дунава, под зеленом смреком...**

ЦРНА ГОРО – ЛОВОРОВОГ ЛИСТА

Црна Гора, лорововог листа,
Зашто ниси ко некада иста?
Што је Ловћен данас тмурних већа?
Србији је окренуо леђа!

**Што је Ловћен данас тмурних већа?
Србији је окренуо леђа!**

Ал' се Његош преварити не да,
На Србију из капеле гледа.
Под монашком косом брише сузе,
И „Оченаш“ у десницу узе...

**Под монашком косом брише сузе,
И „Оченаш“ у десницу узе...**

„Црногорци, српске вам колевке,
Видите ли уперене цевке!?
Душмани вам вире међу кланце,
Вребају вас ко заспале јањце...”

**„Душмани вам вире међу кланце,
Вребају вас ко заспале јањце...
Ој, Ловћене, склони мрак са већа,
Српској браћи не окрећи леђа...”**

ТРАГ ЗАЉУБЉЕНИХ СРЦА

Кад се нешто губи, што се срцем брани,
Пупољци су срца прерано убрани.
Бачени су испред Аморовог прага,
Уз вечни ожиљак, болне душе трага...

**Племенита брига све препреке руши,
Допринос љубави, и срцу, и души.
Уз најдража бића што живе и расту,
Једно гнездо чека одлуталу ласту...**

Залуд данас речи: „Зашто нисмо хтели“,
Једно грешно хтење прати живот цели.
Зашто ли два срца не осташе скупа,
Како да се туга из срца ишчупа?

**Племенита брига све препреке руши,
Допринос љубави, и срцу, и души.
Уз најдража бића што живе и расту,
Једно гнездо чека одлуталу ласту...**

Тада нада води на путеве праве,
Гледају нас очи, као небо плаве,
А уз њих су очи кестењасте боје,
Отварамо срца за потомке своје...

**Племенита брига све препреке руши,
Допринос љубави, и срцу, и души.
Уз најдража бића што живе и расту,
Једно гнездо чека одлуталу ласту...**

Ми ћемо се срести на животној стази,
И уморан корак с новом надом гази.
Неким смешком малим задрхтаће лица,
„Жањеш, то што сејеш“ – каже пословица...

**Племенита брига све препреке руши,
Допринос љубави, и срцу, и души.
Уз најдража бића што живе и расту,
Једно гнездо чека одлуталу ласту...**

КРАДЉИВИЦА СНОВА

У собици једној, у старом хотелу,
Вукла ме је жудно у постељу белу.
Ту, уз моје тело лежала је жена,
Расплела је мрежу око свога плена.
Крала ми је снове да би дала блуди,
Из мене се вулкан притајени буди.
Желела је снове да јој дам за страсти,
Прихватих изазов краљице пошаст...

**Желела је снове да јој дам за страсти,
Прихватих изазов краљице пошаст...**

Кроз тело јој тражих пут до њене душе,
Њене зреле дојке дижу се и руше,
Уз шкрипу постеље, ко старога плота,
Ал' крај мене беше бездушна нагота...
Мрвих је ко грудву, још је хтела она,
Чуло се из ноћи клацкање вагона.
Страсно ме мамише њене дражи наге,
Крадљивице мушке раседлане снаге.

**Страсно ме мамише њене дражи наге,
Крадљивице мушке раседлане снаге...**

Опет, с њом запливах у вртлоге страсти,
Већ сутра, она ће другом снове красти
У неком хотелу из оближњег кварта,
Уз пошаст и блуди, прохладнога марта...
Док је зима ињем ишпарала стакла,
Ипак, моје снове није ни дотакла.
Пуно су вреднији – да би за ноћ пали;
Све бејаше само један сусрет мали...

**Пуно су вреднији – да би за ноћ пали;
Све бејаше само један сусрет мали...**

С КОСОМ, КАО КНУТА

Плешемо у полутами,
Твој ме чарни мирис мами.
Ти си видра, ти си чигра,
Срце туче, срце игра.

**Ти си видра, ти си чигра,
Срце туче, срце игра...**

Из шампањца лети плута,
Твоја коса, као кнута,
Шиба лево, шиба десно,
У дискаћу сад је тесно...

**Шиба лево, шиба десно,
У дискаћу сад је тесно...**

Зној ти брише креон с чела,
Мокар боди – недра врела.
Ти, уз мене, играш даље.
Добре звуке рок-бенд шаље...

**Ти, уз мене, играш даље,
Добре звуке рок-бенд шаље...**

НЕМОЈ РЕЋИ...

Немој рећи грубе речи,
Груба реч срце гњечи.
Немој рећи неку лаж,
Таква реч нема драж.

Немој рећи... (вишепонављајући рефрен, уз музику)

Немој рећи да си сама,
Таква реч ме увек слама.
Немој рећи...

Немој рећи... (вишепонављајући рефрен, уз музику)

По тексту ове песме, новосадска рок група
„Клер“, компоновала је свој хит „Немој рећи“,
који актуелно изводи.

И АДАМ ЈЕ ИМАО ПЕХ

И Адам је имао пех,
Да због Еве плати цех.
Вечни живот или смрт?
Страдање ил' рајски врт?

**Вечни живот или смрт?
Страдање ил' рајски врт?**

Знамо шта је изабрао,
Из раја на земљу пао.
Послушала Ева змију,
Као своју илузију.

**Послушала Ева змију,
Као своју илузију.**

Хајд'мо даље, нема везе,
Баталимо хипотезе.
Ево, једна, к' нама хита,
Згодна цура, валовита.

**Ево, једна, к' нама хита,
Згодна цура, валовита.**

Смоквин лист јој је у коси,
Две јабуке рајске носи.
Чувајте се ње, другари,
Можда змија са њом гари?!

**Чувајте се ње, другари,
Можда змија са њом гари?!**

ИМА НЕШТО...

Када љубиш усне неке,
На клупи крај старе смреке,
Чудне сласти што ти дају,
Бисер зубе што скривају.
Има нешто...

Има нешто... (рефрен се понавља више пута)

Кад осетиш у говору,
Ту мирноћу ко у мору,
Због Ње волиш, због Ње сневаш,
Са Њом уз гитару певаш.
Има нешто...

Има нешто... (рефрен се понавља више пута)

ВОЗОВИ И ПУТОВАЊА

Возови и путовања,
Снегови и зимовања.
Пољупци и миловања,
Стихови и веровања.

**Путовања – возовима,
Зимовања – снеговима.
Миловања – пољупцима,
Веровања – стиховима.**

Возови са одласцима,
Снегови са траговима.
Пољупци са растанцима,
Стихови са сећањима.

**Путовања – возовима,
Зимовања – снеговима.
Миловања – пољупцима,
Веровања – стиховима.**

ОДЛАЗАК ОД ТАЊЕ

Наслоњен на прозор путничког вагона,
У мојим мислима још је била Она.
У јесењој ноћи, у ветровки сивој,
Растанак што жуља по души ми живој...

**У јесењој ноћи, у ветровки сивој,
Растанак што жуља по души ми живој...**

Гутапе точкови прагове и шине,
Не гледам у људе из своје близине,
А био је попуњен и купе и воз,
Ја сам био одсутан, апсолутно, скроз...

**А био је попуњен и купе и воз,
Ја сам био одсутан, апсолутно, скроз...**

Нисам чак ни зачуо кондуктера глас,
И до саме поноћи ближио се час.
Пробушена карта беше ми на длану,
А експрес је хитао у загрљај дану...

**Пробушена карта беше ми на длану,
А експрес је хитао у загрљај дану...**

Сан ми је полако односио Тању,
Воз је већ стизао у Врњачку Бању.
Кочнице шкрипаше у рескоме звуку,
Ја безвољно узех свој кофер у руку...

**Кочнице шкрипаше у рескоме звуку,
Ја безвољно узех свој кофер у руку...**

СРПСКО СТАДО СА ПАШТРИКА

Са Космета ти не иди, још Србине има наде,
Да душманин срећан види, како му се Космет даде.
Зар да буде земља српска, само тужни мали гето,
Шта то чини сила мрска, на ком нема ни за псето
Места, јер се „Жућа“ зове, а газда му Милојица.
Свети српски мили крове, где ти оста Грачаница?

Свети српски мили крове, где ти оста Грачаница?

Сад мудрошћу бој се бије – да се чува српска стопа?
Чуће опет Проклетије, одјек српског трнокопа,
Или звона белих стада, што силазе са Папстрика.
Са Богом је нова нада, наше браће мученика?
Зар се залуд крвца лила, Газиместан – српска звездо,
Наш орао белих крила, на Голешу свија гнездо?

Наш орао белих крила, на Голешу свија гнездо?

Свети комад отаџбине, где погибе цар Лазаре,
Не дамо ти тиранине – манастире српске старе!
И док некрст цркве руши и знамења православља,
Са крста се гарез пуши, а Господ се с неба јавља:
„Послаћу вам снаге своје – Арханђела Михаила!“
Од њега се грешни боје, пал'те свеће и кандила!“

Од њега се грешни боје, пал'те свеће и кандила!“

У ВРТЛОГУ СИВОГ ДИМА

Уз Цигане из кафане,
Све су песме отпеване.
Испраћена свака рима,
У вртлогу сивог дима.
На поду, код старог шанка,
Папирната „хиљадарка“.
Згажена од бројних људи,
Склизнула са женских груди...

**Згажена од бројних људи,
Склизнула са женских груди...**

Келнерице уског струка,
Пипала је многа рука,
Намерника с пуно пара,
И боема, згаслог жара...
Сад покрива хладна зима,
Све трагове снеговима.
Остала је та кафана,
Као лађа насукана...

**Остала је та кафана,
Као лађа насукана...**

Столови су пусти, сами,
Препуштени црној тами.
Многе душе изгубљене,
Уз зидове као сене,
Наставиће приче разне,
Слушаће их чаше празне,
И лустери на висини,
У кафанској помрчини...

**И лустери на висини,
У кафанској помрчини...**

У ДРУТИМА, ТЕБЕ КРАДЕМ

Какво бих ти име дао, лепотице са пољане?
С косе ти је ветар крао, мирис руже неубране.
Какво бих ти име дао, да л' си стварност или сена?
Лице ти је поток крао, док је бежо око стена...

Лице ти је поток крао, док је бежо око стена...

**Име ти је Безимена, што се сања, што се воли,
И жена за сва времена, због које ме душа боли.
Због које ме душа боли...**

Какво бих ти име дао, кад из других тебе крадем?
Тебе сам се присећао, као млади, горки бадем.
Какво бих ти име дао, јер си јоште тајанствена?
У свом санку ја сам крао, твоје страсти – безимена...

У свом санку ја сам крао, твоје страсти – безимена...

**Име ти је Безимена, што се сања, што се воли,
И жена за сва времена, због које ме душа боли.
Због које ме душа боли...**

Какво бих ти име дао, кад си стално у мислима?
Твој лик је у песму стао, па га грли лепа рима.
Какво бих ти име дао, за несвесну ту лепоту?
Ја још нисам посустао, да те имам у животу...

Ја још нисам посустао, да те имам у животу...

**Име ти је Безимена, што се сања, што се воли,
И жена за сва времена, због које ме душа боли.
Због које ме душа боли...**

ДОВИЋЕЊА, ЛЕПА ЈЕЛЕНО

Волела ме једна Јела, лепотица плавокоса,
Бујне косе, повисока, и маленог лепог носа.
Певао сам уз гитару, мојој Јели песме старе,
Миловао њене косе, путељцима Багремаре.

**Певао сам уз гитару, мојој Јели песме старе,
Миловао њене косе, путељцима Багремаре...**

Чекао сам лепу Јелу после задњег школског звона,
Међу многим девојкама, најлепша је била она.
Дрхтала ми у наручју, док љубих јој усне њене,
Крај Дунава, под чемпресом, грлише се наше сене...

**Дрхтала ми у наручју, док љубих јој усне њене,
Крај Дунава, под чемпресом, грлише се наше сене...**

Али дође данак тужни, кад морадох на пут поћи,
Грлио сам лепу Јелу – октобарске кишне ноћи.
Јер, сутра ће униформа покривати моје тело,
Док воз крену, ја јој махнух – довићења, лепа Јело...

**Јер, сутра ће униформа покривати моје тело,
Док воз крену, ја јој махнух – довићења лепа Јело...**

КАД СЕ УГАСИ ЖЕНА У ЊОЈ

Кад видиш на жени неискрено лице,
И у оку њеном две немирне птице,
Која једна другој, ни мало не треба,
Свака жели сама, пут плавога неба...

**Кад видиш на жени њене руке мале,
На којима твоје нарукнице фале.
И прстен нестао, ко зна којег трена,
Остало јој име, а ишчезла ЖЕНА...**

Кад видиш на жени неискрено око,
И у њеном оку – неверство дубоко.
Кад постане ружа – отровна циклама,
Тама није светлост, тад је само тама...

**Кад видиш на жени њене руке мале,
На којима твоје нарукнице фале.
И прстен нестао, ко зна којег трена,
Остало јој име, а ишчезла ЖЕНА...**

Кад видиш на жени усне распукнуте,
Што ти очигледно на неверство слуте,
Јер их никад ниси гризао до крви,
Чак ни оног часа, кад љубљао први...

**Кад видиш на жени њене руке мале,
На којима твоје нарукнице фале.
И прстен нестао, ко зна којег трена,
Остало јој име, а ишчезла ЖЕНА...**

ПОДАЈ СВАКОМ СВОЈЕ

Пусти мрежу староме аласу,
Циганина своме контрабасу,
Подај песму оном ко је воли,
Нек се верник мирно Богу моли.

**Подај песму оном ко је воли,
Нек се верник мирно Богу моли.**

Подај жени да те страсно љуби,
Нека коцкар добија и губи,
Нек' пијанац грли своју флашу,
Пружи бакшиш старом тамбурашу.

**Нек' пијанац грли своју боцу,
Пружи бакшиш старом тамбурашу.**

Посусталом врати нову наду,
Чобанина његовome стаду.
Нека зверка воли свога друга,
С прегршт боја да – се јавља дуга...

**Нека зверка има свога друга,
С прегршт боја – да се јавља дуга...**

И ТАМО И 'ВАМО

Гледам свога ђеда, руксак стари прти,
Старачке године још брани од смрти.
Из руксака вири балон од три оке,
Кренуо је на воз, уз мисли дубоке...

**Из руксака вири балон од три оке,
Кренуо је на воз, уз мисли дубоке...**

Да види шумарке, што их јутро буди,
Са питањем: „Да ли, у старој му груди,
Од његовог рода, још старина има?!“
Уну, да му збори својим меандрима...

**Од његовог рода, још старина има?!
Уну, да му збори својим меандрима...**

Отуд се враћаше стара кичма крива,
У руксаку носи прегршт сувих шљива.
Грумен белог сира, колут личке проје,
Свиралу унуку, у комаду чоје...

**Грумен белог сира, колут личке проје,
Свиралу унуку, у комаду чоје...**

И тамо и 'вамо – такав беше деда,
Ја те вечно памтим – добра главо седа.
Довео си чељад у бачку равницу,
Са српског Космета – торбу шареницу...

**Довео си чељад у бачку равницу,
Са српског Космета – торбу шареницу...**

Е, мој добри ђеде, оста твоја стопа,
На Космету, где се бранила Европа.
Тебе више нема, ал' сећање живи,
Као стари ћерам, у дворишту, криви...

**Тебе више нема, ал' сећање живи,
Као стари ћерам, у дворишту, криви...**

ЕХ, КАД БИ БИЛО...

Са највеће лажи отпала је маска,
Лицемеран, моћном, престаде да ласка.
Хипокризија се свукла све до гола,
А мрачна сујета игра око стола.

**Хипокризија се свукла све до гола,
А мрачна сујета игра око стола...**

Док љубав и мржња заједнички плешу,
Смрт – ручицу спаса пружа своме лешу.
Пламењача, свима, пуни чаше вином,
Авељ се пољуби са братом Каином...

**Пламењача, свима, пуни чаше вином.
Авељ се пољуби са братом Каином...**

Сатана се каје, губи оба рога,
Пред Богом се гнуша мрачног дела свога.
Упрегао коров лисицу у рало,
Лепотица разби своје огледало...

**Упрегао коров лисицу у рало,
Лепотица разби своје огледало...**

Књигомрзац узе да прочита књигу,
Безбрижан од брижног преузео бригу.
Страшна ватра љуби и извор и чесму,
Критичар је сео да напише песму...

**Страшна ватра љуби и извор и чесму,
Критичар је сео да напише песму...**

ПЕСМА ЗА СНЕЖАНУ

Отишла си, драга, ка граду далеком,
Ја љубавну бољу, лечим својим леком.
Наздрављам за тебе, чашом црног вина,
Док тамбуре звече, цвили виолина...

**Наздрављам за тебе, чашом црног вина,
Док тамбуре звече, цвили виолина...**

**Стари Циган, речи чита из мог ока,
Песма је искрена, снажна и дубока.
Сав се песни даје, пева је уз струне,
Чупа мушку сузу, да из ока груне...**

Љубих тебе жарко, превише, безумно,
Срце воли лудо, а никада умно.
Некад срцу своме, власт над собом дадох,
Можда је погрешно, ал' тада не знадох...

**Некад срцу своме, власт над собом дадох,
Можда је погрешно, ал' тада не знадох...**

**Стари Циган, речи чита из мог ока,
Песма је искрена, снажна и дубока.
Сав се песни даје, пева је уз струне,
Чупа мушку сузу, да из ока груне...**

Циганине, свирај песму за Снежану,
Нека жице звече, нек прсти не стану.
Бујне женске груди, из блузе пукнуте,
Уз загрљај страсти, мутише ми путе...

**Бујне женске груди, из блузе пукнуте,
Уз загрљај страсти, мутише ми путе...**

**Стари Циган, речи чита из мог ока,
Песма је искрена, снажна и дубока.
Сав се песни даје, пева је уз струне,
Чупа мушку сузу, да из ока груне...**

ХТЕЛА БИ ЉУБАВ ИЗНОВА

И у твојем лику види се лик прошле,
Што је опет дошла, незвана и лепа.
Ко враћени мирис, из плиме надошле,
Која с таласима, пешчани спруд цепа...

**Ко враћени јецај, из плиме надошле,
Која с таласима, пешчани спруд цепа...**

И у твојем стиску, видим руке исте,
Неке, што пре тебе, грлише ме јако.
Од минувих страсти, опране и чисте,
Сад би хтеле са мном, изнова, полако...

**Од минувих страсти, опране и чисте,
Сад би хтеле са мном, изнова, полако...**

И у твојој речи препознајем слова,
Што су руке моје написати знале,
На дрвеној клупи, поред багремова,
Некад урезане, на њојзи остале...

**На дрвеној клупи, поред багремова,
Некад урезане, на њојзи остале...**

КАД ХАЉИНА САМА СЛЕТИ

Ми играмо нашу љубавну игранку,
Док плешемо сами, кроз хаљину танку
Осећам ти дојке, и твог срца трку,
Моји прсти мазе твоју косу мрку...

**Осећам ти дојке, и твог срца трку,
Моји прсти мазе твоју косу мрку...**

**Ти си вулкан, жено, што на додир пржи,
Ти си понорница, стижеш ми до сржи.
Ти си пренес душе песничкоме слову,
Ти си мирна лука бурном пустилову...**

Грлиш ме и шапћеш речи чудног вира,
А тело, ко струне, свака за се свира.
Шуми у твојем даху једно силно море,
У твојим очима рудише две зоре...

**Шуми у твојем даху једно силно море,
У твојим очима рудише две зоре...**

**Ти си вулкан, жено, што на додир пржи,
Ти си понорница, стижеш ми до сржи.
Ти си пренес душе песничкоме слову,
Ти си мирна лука бурном пустилову...**

Сенке наше тад су плесале на своду,
Да би уз зрак сунца, полако да оду.
Твоје бујно тело, у вртлог ме носи,
Док лежиш по својој расплетеној коси...

**Твоје бујно тело, у вртлог ме носи,
Док лежиш по својој расплетеној коси...**

**Ти си вулкан, жено, што на додир пржи,
Ти си понорница, стижеш ми до сржи.
Ти си пренес душе песничкоме слову,
Ти си мирна лука бурном пустилову...**

ИСТИНА У СНУ

Два су сузна ока, заклопљена Њена,
Окрнули леђа – мушкарац и жена,
Једно другом, смешно, уз пуно ината,
Већ је поноћ нема куцала на врата...

**Једно другом, смешно, уз пуно ината,
Већ је поноћ нема куцала на врата...**

И, њих двоје ћуте, нико ником неће
Да додирне руком огољено плеће.
Свако за се слуша откуцаје сата,
У тишини, као удар тешког бата...

**Свако за се слуша откуцаје сата,
У тишини, као удар тешког бата...**

Ближи се и јутро, Аурора стиже,
Двоје посвађаних леже много ближе.
Несвесно је, у сну, једна мушка рука,
Савијена била око Њеног струка...

**Несвесно је, у сну, једна мушка рука,
Савијена била око Њеног струка.
А женска је рука, која ланчић носи,
Заспала, згрчена, у Његовој коси...**

ВОЛЕО САМ ЖЕНЕ, И НИЈЕ МИ ЖАО...

У мислима, често, моје око скита
Кроз злаћана поља од пшеничних жита.
У пространства гледам са мишљу и оком,
Прошлости се сећам, с мирноћом дубоком:

**У пространства гледам са мишљу и оком,
Прошлости се сећам, с мирноћом дубоком:**

„Када си волео, шта је круна тога?
Када си застао, да л' је крива нога?
Када си патио, беше л' патња слика?
Када си крикнуо, где је одраз крика?

**Када си патио, беше л' патња слика?
Када си крикнуо, где је одраз крика?**

Волео сам жене, и није ми жао,
Нога хоће напред, корак није стао.
Слике патњи бледе, тако увек треба,
Одјек мога крика, стиго је до неба...

**Слике патњи бледе, тако увек треба,
Одјек мога крика, стиго је до неба...**

Да не беше малих и великих брига,
Не би никад било песама и књига.
Шта би живот био, без жена и страсти,
Свако мора једном због љубави пасти...

**Шта би живот био без жена и страсти,
Свако мора једном због љубави пасти...**

ХУЧИ ДУНАВ, УЗ ТВРЂАВУ СТАРУ

Уз тврђаву старог Петроварадина,
Река Дунав хучи крај сивих хридина.
Носећи остатке иструлелих клада,
И шарене лађе, поред Новог Сада...

**Носећи остатке иструлелих клада,
И шарене лађе, поред Новог Сада...**

Доноси поздраве лепог Срема, Бачкој,
Рођен је прадавно у земљи Немачкој.
Уз Брегу и Бригах, њега Шварцвалд створи,
Затим путем својим, Србијом жубори...

**Уз Брегу и Бригах, њега Шварцвалд створи,
Затим путем својим, Србијом жубори...**

У њег' се улива и Тиса зелена,
Испод Фрушке горе, поред Сланкамена...
Хучи бујни Дунав, и у овом веку,
А код Београда, грли Саву реку...

**Хучи бујни Дунав, и у овом веку,
А код Београда, грли Саву реку...**

ШТА ЈА МОГУ, БРАТЕ...

Шта ја могу, брате, кад је стих у мени,
Да га певам неком, ил' скривам дубоко?
Сачувам ко драгуљ, у планинској стени,
Да га никад туђе не угледа око...?

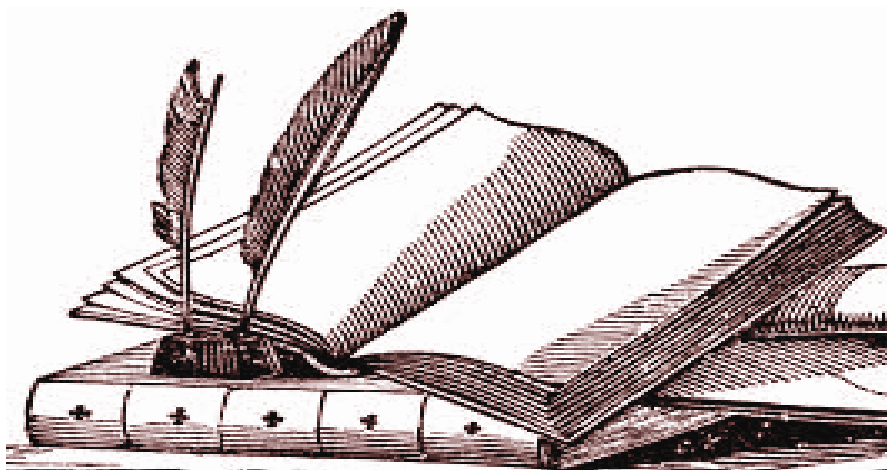
**Сачувам ко драгуљ, у планинској стени,
Да га никад туђе не угледа око...?**

Мој дати тренутак јавио се стихом,
Угости ми душа госта из далека.
Грлиле се речи са луцидном психом,
Као што се грле мостови и река...

**Грлиле се речи са луцидном психом,
Као што се грле мостови и река...**

Кад већ јесам песник, допусти ми, брате,
Нека ми из песме никне прича нека.
А речи кад крену, неће да се врате,
Не слушају више песника-човека...

**А речи кад крену, неће да се врате,
Не слушају више песника-човека...**

ЗАШТО ДА ТЕ ТРАЖИМ

Зашто да те тражим, кад те нађох целу?
Сместих те одавно у песничком делу.
Зашто да те желим, кад је жеља сена,
Ти си за ме давно цела откривена...

**Зашто да те желим, кад је жеља сена,
Ти си за ме давно цела откривена...**

Зашто да те волим избледела слико?
Већ те једном волах, ко што неће нико.
Зашто да те мрзим, кад је мржња грка,
Зар да светлост скрије опсесија мрка...?

**Зашто да те мрзим, кад је мржња грка,
Зар да светлост скрије опсесија мрка...?**

Зашто да те памтим, памтиће те риме?
Бићеш уз све друге – ја те частим тиме.
Зашто да те кунем, клетва није чојство,
У мушкоме срцу станује херојство...

**Зашто да те кунем, клетва није чојство,
У мушкоме срцу станује херојство...**

МОЈА ИСКРЕНА ЉУБАВ

Ти си моја зора, што ме будиш дахом,
И пољупцем јутра, појем ластавића.
Као благи ветар, што својим замахом
Разноси ми сету, доноси открића...

**Као благи ветар, што својим замахом
Разноси ми сету, доноси открића...**

Оно што се жели, где, све је у теби,
И вуче све јаче, невидљивом руком.
А шапати срца, што чујем у себи,
Као плима мора, расту чудном хуком...

**А шапати срца, што чујем у себи,
Као плима мора, расту чудном хуком...**

Видим ти у оку сузу што се њише,
И у њојзи искру, која сија мени.
Тајанствена жено, не кри љубав више,
Као сунчев зрачак заробљен у стени...

**Тајанствена жено, не кри љубав више,
Као сунчев зрачак заробљен у стени...**

НЕК' ПРОЛАЗИ ОНА...

Пријатељу стари, рукав ми не вуци,
Нек' пролази она, мирно ко свануће.
Сва моја сазнања – окаснели суци,
Спречише ме да још чиним немогуће...

**Сва моја сазнања – окаснели суци,
Спречише ме да још чиним немогуће...**

Знам, за њоме гледаш, кажеш: „лепа, сјајна...“
Ипак, твој је поглед с кафанске столице...
Ја је боље знадем, нек остане тајна,
Шта бејаш у срцу, расне лепотице...?

**Ја је боље знадем, нек остане тајна,
Шта бејаш у срцу, расне лепотице...?**

Пред њеном лепотом ћутиш, немаш даха,
Пријатељу стари, што си занемео?
Ја, од те лепоте, скупих кофер краха,
Што носим у души један живот цео...

**Ја, од те лепоте, скупих кофер краха,
Што носим у души један живот цео...**

СМЕШАК ИЗ ЊЕЗИНОГ ПЛАЧА...

Један човек што је, за љубав све хтео,
Носио га његов крилат Пегаз бео.
Ко љубавни ратник газио је гује,
Пливао вртлогом, јахао олује...

**Ко љубавни ратник газио је гује,
Пливао вртлогом, јахао олује...**

Хтео је да буде чувар женских части,
За које у боју, храбро мораш пасти.
Залуд! Нико части жена не одбрани,
Њихове су части на скривеној страни...

**Залуд! Нико части жена не одбрани,
Њихове су части на скривеној страни...**

Крвариш у боју, смакнеш отимача,
Бришеш крв са свога сломљенога мача.
Штитиш част вољене, и ногом и плећем,
А, она је части – већ однела трећем...

**Штитиш част вољене, и ногом и плећем,
А, она је части – већ однела трећем...
Невера у жени, углавном надјача,
Увек вири смешак из њезиног плача...**

КАД СЕ ЗБОГ ЉУБАВИ СТРАДА

Шта је љубав? Немир, заблуда подсвести?
Кад обоје губиш – патиш до бесвести,
А рањена душа, за прошлошћу цичи.
Шта је жена? Машта, што на њу не личи...

**А рањена душа, за прошлошћу цичи,
Шта је жена? Машта, што на њу не личи...**

Кад позајмиш себе, да те свако има,
Свој истински спокој, тада дајеш свима,
Да га глођу као устрељену птицу,
Залуд добротинство сија ти на лицу...

**Да га глођу као устрељену птицу,
Залуд добротинство сија ти на лицу...**

То је само сенка која није жива,
Зар, схватање тражиш, од жене што скрива
И од саме себе, истину о себи?
То се лажна љубав причињава теби...

**И од саме себе, истину о себи?
То се лажна љубав причињава теби...**

САМО СРЧА ОД ЉУБАВИ ОСТА...

Са страственим срцем, прођох сва беспућа,
Кроз битке и буре, дочека ме кућа.
Љубавни ми живот, сав постаде срча,
Пијем старо вино, из стакленог врча...

**Љубавни ми живот, сав постаде срча,
Пијем старо вино, из стакленог врча...**

Питам се, што волах, што веровах, зашто!?
Место гордог гнева, ја сам свима прашто;
И лажној видарки, што ми ране згњечи,
Залуд љубав, залуд племените речи...

**И лажној видарки, што ми ране згњечи,
Залуд љубав, залуд племените речи...**

Љубио сам, мада, неке беху варка,
Зов старих хотела, романтика парка:
Мноштво лепих жена празњикавих душа,
Заносних госпођа, блудних намигуша...

**Мноштво лепих жена празњикавих душа,
Заносних госпођа, блудних намигуша...
Остала је за мном срча безброј чаша,
По кафанском поду, поред тамбураша...**

ПРЕЂИ ПРАГ ЉУБАВИ

Немој да убереш младу љубичицу,
Ја пролеће видим на твом лепом лицу.
Уместо постеље дарујем ти траву,
Пружи по њој тело и косу гараву...

**Уместо постеље дарујем ти траву,
Пружи по њој тело и косу гараву...**

Немој да си тужна, кад се април смеје,
Из багрема шаљу песме младе креје.
Зашто да ти корак застане на пола,
Пређи праг љубави, до слаткога бола...

**Зашто да ти корак застане на пола,
Пређи праг љубави, до слаткога бола...**

Немој крик у страсти, гушити тихоћом,
Пусти осет чула да лебде лакоћом.
Док мирише април, и лишће, и грање,
Не дај да ти сумње отму радовање...

**Док мирише април, и лишће, и грање,
Не дај да ти сумње отму радовање...**

НЕЗНАНКА ИЗ ВЕЛЕГРАДА

Кроз шетње улицом узаврелог града,
Дешава се нешто, чудно, понекада:
Тада моје очи, спазе згодну жену,
Једно лепо лице, бујну косу њену...
**Тада моје очи, спазе једну жену,
Једно лепо лице, бујну косу њену...**

**Крај мене је прошла непозната жена,
Гледа ме очима боје младог сена.
С чаробним осмехом, у прелепом тену,
Пред њеним сам ликом застао у трену...**

Велеградски ваздух сумаглицом киси.
Слика једне жене, и њени обриси,
У мојој су души лепе жеље скриле,
Одједном, преда мном, те су очи биле...

**У мојој су души лепе жеље скриле,
Одједном, преда мном, те су очи биле...**

**Крај мене је прошла непозната жена,
Гледа ме очима боје младог сена.
С чаробним осмехом, у прелепом тену,
Пред њеним сам ликом застао у трену...**

Срце лудо туче, а лице ми блиста,
То бејаше, опет, она жена иста.
Предмет моје чежње, са животног пута,
Њен лик увек лебди, и у души лута...

**Предмет моје чежње, са животног пута,
Њен лик увек лебди, и у души лута...**

**Крај мене је прошла непозната жена,
Гледа ме очима боје младог сена.
С чаробним осмехом, у прелепом тену,
Пред њеним сам ликом застао у трену...**

РОМАНТИЧНА ГОСПОЋА САЊА

Романтичну љубав, волела је Сања,
Моја мушка страсна, дуга миловања.
У постељи својој, давала се цела,
Слушао сам шапат њезинога тела...

**У постељи својој, давала се цела,
Слушао сам шапат њезинога тела...**

Љубих сву наготу, госпође лепојке,
Милових јој мушки, две дојке крупојке.
Као љубавница, из руских балада,
Ко грофица страсна, града Петрограда...

**Као љубавница, из руских балада,
Ко грофица страсна, града Петрограда...**

Била је укусна ко презрело воће,
Крочивши у живот из дуге самоће.
У госпођи Сањи, наћох вулкан страсти,
Песник својим стихом, искрено је части...

**У госпођи Сањи, наћох вулкан страсти,
Песник својим стихом, искрено је части...**

КО ЋЕ КОМЕ ПРВИ...

Ко ће кога звати телефоном својим?
Знам постоји она, ал' и ја постојим,
Чак и такве ствари пређу у дилеме.
Глупост рађа инат, тад уста занеме...

**Чак и такве ствари пређу у дилеме.
Глупост рађа инат, тад уста занеме...**

Ко ће коме први рећи нешто мило?
Један „кондор“ мрачни, већ отреса крило,
Спреман да се сјури сред нашег „ратишта“...
Уљез краде свашта, а оставља – ништа...

**Спреман да се сјури сред нашег „ратишта“...
Уљез краде свашта, а оставља – ништа...**

Жели да украде прегршт наших снова,
Док је реч'ца спаса тежа од олова.
А да ли ће човек прићи драгој жени,
Док се морски талас преврће у пени?

**А да ли ће човек прићи драгој жени,
Док се морски талас преврће у пени?
Кад ућуте речи, ућуте и слова,
Ми чекамо ништа, свако из свог рова...**

БЉЕСАК ПРОШЛОСТИ

Сишла је из воза са другог перона,
Сећања ми давна покренула Она,
Коју дуго нисам у животу срео,
Носећи у руци свој несесер бео...

**Коју дуго нисам у животу срео,
Носећи у руци свој несесер бео...**

Она се огледну на станично стакло,
При погледу на Њу, нешто ме је такло.
Чак, са истом шналом, ко некад, у коси,
Ко да наше дане још са собом носи...

**Чак, са истом шналом, ко некад, у коси,
Ко да наше дане још са собом носи...**

Посматрах је кришом, ко ухода, али
Питах се, зашто смо у љубави стали.
Некад бејох лудо срећан са том женом,
Сад сам ко ухода, пред случајним пленом...

**Некад бејох лудо срећан са том женом,
Сад сам ко ухода, пред случајним пленом...**

А, у мени речи ћуте, затечене,
Док гледах у правцу, некад, драге жене.
Само фртаљ сата гледах прошлост бону,
Бившу љубав своју, на сивом перону...

**Само фртаљ сата гледах прошлост бону,
Бившу љубав своју, на сивом перону...**

СУЗА У ЦРВЕНОМ ВИНУ

Милује ме нека необична сета,
Понекад пожелим безбрижност детета,
Што се срећно игра око свога круга,
Струји ми у бићу нека мала туга...

**Као неки римејк, нижу ми се слике,
Промичу љубави, мале и велике.
Путопис живота, губици и слава,
Пријатељства нека, напукнутог шава...**

Неке драге ствари, класичне и мале,
Помало би моју ћутњу узбуркале.
Ко мали камичци, речну површину,
Односе ми тугу, доносе ведрину...

**Као неки римејк, нижу ми се слике,
Промичу љубави, мале и велике.
Путопис живота, губици и слава,
Пријатељства нека, напукнутог шава...**

Небом клизи месец и жмирка кроз тмину,
Чапа, с капљом сузе у црвеном вину.
Љубав, жене, варке – мушка срца муче,
Човеку је верно само старо куче...

**Као неки римејк, нижу ми се слике,
Промичу љубави, мале и велике.
Путопис живота, губици и слава,
Пријатељства нека, напукнутог шава...**

КАД ДОТАКНЕШ СЛАВУ...

Кад дотакнеш славу, дотакнућеш тугу,
Попиће ти спокој у једноме цугу.
Јер, туга, у слави, слављеника чека,
Ишчупаће радост из славног човека...

**Јер, туга, у слави, слављеника чека,
Ишчупаће радост из славног човека...**

Кад дотакнеш славу, гледаћеш кроз боје,
А иза тих боја и даље постоје
Обични тренуци и безбрижни људи,
Без круна, медаља, ленти преко груди...

**Обични тренуци и безбрижни људи,
Без круна, медаља, ленти преко груди...**

Видећеш, слава је једно смутно стање,
Кад упијеш, друже, стечено сазнање:
А слава је ропство у рођеној бисти,
Људи ти се диве, да би били исти...

**А слава је ропство у рођеној бисти,
Људи ти се диве, да би били исти...
Ко ветар што лишће – чисти са улице,
Живот, слављенике – брише с позорнице...**

КОРАКНУЛЕ РИМЕ, КОРАКНУЛА ОНА...

С једне стране поглед, а са друге жена,
Васколика тајна, стоји обнажена,
У погледу, речи, затечене, ћуте...
А тело јој сјаји од светиљке жуте...

**У погледу, речи, затечене, ћуте...
А тело јој сјаји од светиљке жуте...**

Коракнуле риме, коракнула Она,
У песнику миче невидљива звона,
Непозната, којој не знаде ни име...
Риме иду жени, а жена у риме.

**Непозната, којој не знаде ни име...
Риме иду жени, а жена у риме.**

Прилази полако, дрхтећи у ходу,
Сјајио је Месец на небеском своду.
Жена се давала песнику, човеку,
Привила се к њему, у постељу меку...

**Жена се давала песнику, човеку,
Привила се к њему, у постељу меку...**

ДЕВОЈКА СА СЕЛА

Сеоска девојко, ко ти осмех узе?
Гледам твоје очи, из њих лију сузе,
На сеоски хлебац и прострто ћебе...
Што си своје жеље сакрила у себе?

**На сеоски хлебац и прострто ћебе...
Што си своје жеље сакрила у себе?**

За њезине жеље само она знаде,
Једна жеља хоће, теби, туђи граде,
А друга је држи крај сеоског сита...
Песник јој са лица драгу тајну чита.

**А друга је држи крај сеоског сита...
Песник јој са лица драгу тајну чита.**

И првенац креон, тад на лице меће,
Ал' журним кораком ка потоку креће,
Да би спрала боју с лепог лица свога,
Сакривена, иза сеновитог стога...

**Да би спрала боју с лепог лица свога,
Сакривена, иза сеновитог стога...**

Јованка Станојевић: „Плетеница“

ТИ СИ – ГОТОВА ПЕСМА

Можда, сретну тебе, као праву жену,
Тебе, од Господа, чистотом створену.
Са добротом срца, и медних усана,
И чедну ко роса, јутром са пољана...

**Са добротом срца, и медних усана,
И чедну ко роса, јутром са пољана...**

**Можда, ти ћеш бити, што не беху друге:
Да са тобом кренем правцем драге пруге.
Лепа, тиха жено, сјај живота мога,
Да спојимо речи пред иконом Бога...**

Можда, сретну тебе, за будућу песму,
Као бистри извор, што сам нађе чесму,
Па заблиста цео чаробним капима,
У коме се сама насликала рима...

**Па заблиста цео чаробним капима,
У коме се сама насликала рима...**

**Можда, ти ћеш бити, што не беху друге:
Да са тобом кренем правцем драге пруге.
Лепа, тиха жено, сјај живота мога,
Да спојимо речи пред иконом Бога...**

Можда, због тебе ће на гитари жице,
Опет засвирати, док ти гледам лице.
Да уз тебе нове дочекујем зоре,
Нека твоје усне, на мојима – горе...

**Да уз тебе нове, дочекујем зоре,
Нека твоје усне, на мојима – горе...**

**Можда, ти ћеш бити, што не беху друге:
Да са тобом кренем правцем драге пруге.
Лепа, тиха жено, сјај живота мога,
Да спојимо речи пред иконом Бога...**

КАО ЗИМА БЕЗ БЕЛИХ ПАХУЉА

Теби је фалила у очима зора,
Нема маестрала са пучине мора,
Да љубавну барку малчице заљуља,
Била си ми зима, без белих пахуља.

**Да љубавну барку малчице заљуља,
Била си ми зима, без белих пахуља...**

Остави ме самог, неког другог тражи,
Ако га не волиш, ти му ипак слажи,
Да крај себе има заљубљену жену,
А у машту пусти изгубљену сену.

**Да крај себе има заљубљену жену,
А у машту пусти изгубљену сену...**

Оно за чим жудиш, нек ти сена дадне,
Крај сене се буди, сред постеље хладне.
Моје срце жудно, нову љубав тражи,
Где у женском срцу нема грубих лажи...

**Моје срце жудно, нову љубав тражи,
Где у женском срцу нема грубих лажи...**

СВРАТИЛА ЈЕ МИМА...

Зачух звонце на вратима, у предвече хладне зиме,
Споља глас ми рече: „Мима“, тако јој је било име.
Одмах, сузе, кад ме виде, јер ми беше бивша драга,
Слобода јој баш не иде, још се сећа мога трага...

Слобода јој баш не иде, још се сећа мога трага...

Насух у две чаше вина, и гитара ту се нађе,
Мима беше љупка, фина, деловала нешто млађе.
Причала ми исте речи, што сам чуо безброј пута,
Како сам јој ја најпречи, још се сећа мог аута...

Како сам јој ја најпречи, још се сећа мог аута...

Да је срела неке људе, а они су за ме ништа,
Имала је дане луде, јурио је неки Пишта...
Шта је к мени натерало, знатижеља, чежња нека?
Док је вече одмицало, тражила је још „прошека“...

Док је вече одмицало, тражила је још „прошека“...

Њене руке веш су свукле, као некад, давних дана,
А кишне су капи тукле, у ролетне мога стана.
Ја се њеним телом опих, уживах уз женскост њену,
Тада остатак вина попих, и заспах уз Миму снену...

Тада остатак вина попих, и заспах уз Миму снену...

ПОКАЈАЊЕ У СЛОБОДИ

С покиданим ланцем, дужине од метра,
Њушка му се смрзла од мраза и ветра.
Један пас је хитао улицама сам,
Ланац му је звечао о улични кам...

**Један пас је хитао улицама сам,
Ланац му је звечао о улични кам...**

Он је сам у граду нежељени гост,
За корицу хлеба, ил' прљаву кост,
Сву своју слободу трампио би сад,
Залуд је слободан, пред њим цео град...

**Сву своју слободу трампио би сад,
Залуд је слободан, пред њим цео град...**

Некад беше чувар доброг дома свог,
А газда не беше баш толико строг.
Вратиће се, можда, сутра газди свом,
С покиданим ланцем, опет, у свој дом...

**Вратиће се, можда, сутра газди свом,
С покиданим ланцем, опет, у свој дом...**

БОЛ ЗБОГ ЖЕНЕ – НОВУ ПЕСМУ СТВАРА

Њима, што ме дариваху страшћу,
Певам песме, са отменом чашћу.
Не имадох страх пред женском психом,
Све их частим поклоњеним стихом...

**Не имадох страх пред женском психом,
Све их частим поклоњеним стихом...**

Хвала им за оптри убод трна,
Што ми даде плава или црна.
Сваки убод нову песму ствара,
Коју прати кафанска гитара...

**Сваки убод нову песму ствара,
Коју прати кафанска гитара...**

Тад љубавне, опет, низах ране,
И веровах у срећније дане.
Израђаван, ал' са песмом новом,
Теран својим мушким изазовом...

**Израђаван, ал' са песмом новом,
Теран својим мушким изазовом...**

ОХРИДСКЕ СЛАТКЕ НОЋИ

У постељи Њено откривено тело,
Санак јој помера и веће и чело.
Расплетене косе, у тријумфу дрема,
А месец јој шета по дојкама двома...

**Расплетене косе, у тријумфу дрема,
А месец јој шета по дојкама двома...**

Поклоњени призор, моме мушком оку,
Прешао сам дланом по њезином боку.
Била је прекрасна нага жена, снена,
Са глаткоћом тела, ко мермерна стена...

**Била је прекрасна нага жена, снена,
Са глаткоћом тела, ко мермерна стена...**

Поново загрлих прекрасну наготу,
Месец је шетао Пелистерском чоту.
Охридско језеро шумило је близу,
Доносећи своје мирисе у низу...

**Охридско језеро шумило је близу,
Доносећи своје мирисе у низу...**

ПЕСМА О СТАРОМ РОКЕРУ

Савременик твиста, рокенрола,
И маестро на доброј гитари.
Свирао си, с прстима, до бола,
Ти, и твоји рокери другари...

**Свирао си, с прстима, до бола,
Ти, и твоји рокери другари...**

На „јолани“, „дипсонки“ и „гречу“,
По жицама играше ти руке.
„Шедоузи“ беху на твојем беџу,
Ценио си Марвинове звуке...

**„Шедоузи“ беху на твојем беџу,
Ценио си Марвинове звуке...**

Имао си падове и славу,
Уз музику везан чврстом нити.
Дуга коса још ти скрива главу,
Ти ћеш увек само рокер бити...

**Дуга коса још ти скрива главу,
Ти ћеш увек само рокер бити...**

ЈЕСЕЊИ ЧОВЕК

Махну ми лето, и оде тихо, полако,
Додир јесени милује отмено, лако.
Лишће платана силази у шетњу кришом,
Али га сустиже ветар с јесењом кишом...

**Лишће платана силази у шетњу кришом,
Али га сустиже ветар с јесењом кишом...**

Јесен је увек посебна, конкретна цела,
Док чекам свој експрес испод тегет амбрела,
И поновну љубав што ће ми спокој красти,
Да би ме чарима привела женској власти...

**И поновну љубав што ће ми спокој красти,
Да би ме чарима привела женској власти...**

Док гледам лишће платана како се руши,
Сваки је песник јесењи човек у души.
Он ствара риме, искрене, с препуно сете,
У њему живи пустилов, мудрац и дете...

**Он ствара риме, искрене, с препуно сете,
У њему живи пустилов, мудрац и дете...**

Мадригал јесени сад је у моме граду,
А тужни просјаци осмех ми с лица краду.
Осмех са лица скривен је у кутак срца,
Док једна се песма смеје, а друга грца...

**Осмех са лица скривен је у кутак срца,
Док једна се песма смеје, а друга грца...**

ТУЖНА ЗЕМЉО МОЈА

Тужна земљо моја, рањенога ткива,
На коме крвари нова рана жива...
Ти, што некад беше часна на Балкану,
Најтежа ти суза – за Косметом кану...

**Ти, што некад беше часна на Балкану,
Најтежа ти суза – за Косметом кану...**

Тужна земљо моја, на те се зла дигла,
У мрачној је руци подигнута кригла.
Чују се „зравице“ из злочесте таме,
Отацбино моја, једина си за ме!

**Чују се „зравице“ из злочесте таме,
Отацбино моја, једина си за ме!**

Прођи кроз катарзу, тужна земљо моја,
Са вером у Христа – бићеш опет своја.
У освиту свога долазећег јутра,
Нека те загрли – једно боље сутра...

**У освиту свога долазећег јутра,
Нека те загрли – једно боље сутра...**

СА МИРИСОМ ЈАБУКОВОГ ЦВЕТА

Љубио сам једну лепу жену,
Док мрсих јој косу расплетену,
Са мирисом најслађе јабуке.
Узвраћаше њене нежне руке...

**Са мирисом најслађе јабуке,
Узвраћаше њене нежне руке...**

**Ко пијанац, гутах јој нектаре,
Као сласти из јабуке старе,
Што капаше са усана врелих,
Дар бисера њених зуба белих...**

Усне су јој биле тако питке,
Те ноћи ми нудила ужитке,
Са мирисом јабуковог сока,
У постељи, уз звуке барока...

**Са мирисом јабуковог сока,
У постељи, уз звуке барока...**

**Ко пијанац, гутах јој нектаре,
Као сласти из јабуке старе,
Што капаше са усана врелих,
Дар бисера њених зуба белих...**

Ја је назвах „Јабука румена“,
Коса јој је била расплетена,
Са мирисом јабуковог цвета...
Лепотице из меког кревета.

**Са мирисом јабуковог цвета...
Лепотице из меког кревета.**

**Ко пијанац, гутах јој нектаре,
Као сласти из јабуке старе,
Што капаше са усана врелих,
Дар бисера њених зуба белих...**

МАРАМА, ЗА МИЛАНА

Девојка убрала, црвенога цвећа,
Понела га кући, да је стигне срећа.
Под јастук метнула, Видовдана дана,
То вече уснула, вољеног драгана...

**Под јастук метнула, Видовдана дана,
То вече уснула, вољеног драгана...**

Зарекла се она, Видовдану дану,
Уз косовска звона – Топлици Милану...
Суза радосница, крене јој уз санак,
Озареног лица, драги на састанак...

**Суза радосница, крене јој уз санак,
Озареног лица, драги на састанак...**

И мараму, сутра, у руку му дала,
Махнула витезу њена рука мала...
Косовка чекала, да се Милан врати,
Где божури српски нуде своје лати...

**Косовка чекала, да се Милан врати,
Где божури српски нуде своје лати...**

Урош Предић
(1857-1953)
„Косовка девојка“

ИЗГЛАЧАНЕ МИСЛИ

У дубини душе, бљесну искра трена,
Дубоко скривена, архетипска сцена,
Ударма свом снагом моја клатна умна,
Засветли у мени, ко муња бешумна...

**Ударма свом снагом моја клатна умна,
Засветли у мени, ко муња бешумна...**

Датога тренутка мисао се ствара,
Усликава портрет, песничкога дара.
Узима кичицу и небеске боје,
Док ја ћутим, она слика дело моје...

**Узима кичицу и небеске боје,
Док ја ћутим, она слика дело моје...**

Тад, за својим умом, цео се покрећем,
Једне речи бришем, идем смислу већем.
Хладну ми оловку, врући прсти стисли,
Шапће пренес душе, глачам своје мисли...

**Хладну ми оловку, врући прсти стисли,
Шапће пренес душе, глачам своје мисли...**

БЉЕШТАВА ЛЕДЕНА СРМА

Покров снежни, сјајнији од срме,
Крије косе оседелих смрека.
Магла луња низ пропланке стрме,
Уз обалу, залеђена река...

**Магла луња низ пропланке стрме,
Уз обалу, залеђена река...**

Мала светла, жмиркава и жута,
Виде се кроз загрљене гране.
Трагови од зверке, која лута,
Водише на различите стране...

**Трагови од зверке, која лута,
Водише на различите стране...**

Звуке шуме, као чудна јека,
Ветар носи у неке даљине.
Шкрипа храста, ко уздах човека,
Зачула се сред снежне планине...

**Шкрипа храста, ко уздах човека,
Зачула се сред снежне планине...
Стизала је ноћ, тиха и мека,
Да сакрије сребрне падине...**

ЛЕОТАРЕ, ДУЧИЋЕВО ОКО...

Леотаре, хрлиш повисоко,
Ти си био Дучићево око,
И његова завичајна стена,
С Тебе виђе чуда невиђена...

**И његова завичајна стена,
С Тебе виђе чуда невиђена...**

**С Леотара, виђе на крај света,
Сав песнички венац колоплета.
Са кандилом од звезде Данице,
Уз шапате реке Требишњице...**

Тад се Јован лати дугог пута,
И далеким земљама одлута.
До Каира, Леотар му стиже,
Да би био са песником ближе...

**До Каира, Леотар му стиже,
Да би био са песником ближе...**

**С Леотара, виђе на крај света,
Сав песнички венац колоплета.
Са кандилом од звезде Данице,
Уз шапате реке Требишњице...**

До Герија, Леотар му оде,
Кану суза Требишњице воде.
А, та суза, Дучићу је била,
За пенкало, уместо мастила...

**А, та суза, Дучићу је била,
За пенкало, уместо мастила...**

**С Леотара, виђе на крај света,
Сав песнички венац колоплета.
Са кандилом од звезде Данице,
Уз шапате реке Требишњице...**

ПОСЛАТА ОД БОГА, КАД НЕМАШ НИКОГА...

Послата од Бога, кад немаш никога,
Песма се у душу смести ко сироче.
Храни се у бићу заштитника свога,
Док њене ножице напоље не кроче...

**Све песме из душе чаробно се створе,
Оне од песника траже да их брани.
Као понорнице, скривене жуборе,
Миришу ко млади лати неубрани...**

Зар се може икад сумњати у оно,
Што ти само дође, да у теби буде?
Зар прота да сумња у црвено звоно?
Ни живот не сумња у песнике-људе...

**Све песме из душе чаробно се створе,
Оне од песника траже да их брани.
Као понорнице, скривене жуборе,
Миришу ко млади лати неубрани...**

Никад написане, па се и не кажу,
Када би од таквих речи песма била,
Говоре истину, и неће да лажу,
И себе, и њега строфа би убила...

**Све песме из душе чаробно се створе,
Оне од песника траже да их брани.
Као понорнице, скривене жуборе,
Миришу ко млади лати неубрани...**

ПЕСМА КРЕЋЕ ОД ПРВОГА ПЛАЧА

Од првога плача пролећем говоре,
Тек, сићушна песма расла је све више.
Рука брижне мајке, пажљиво, до зоре,
Држи своје чедо, које дојку сише...

**Рука брижне мајке, пажљиво, до зоре,
Држи своје чедо, које дојку сише...**

А човек је срећан гледао обоје,
Отац малог чеда, док су липе цвале.
Лептирићи хитри у колу се роје,
Око петролејке чађаве и мале...

**Лептирићи хитри у колу се роје,
Око петролејке чађаве и мале...**

Само песма може објаснити песму,
Кроз књигу се чита, слуша кроз певача.
Скривен бистри извор нађе своју чесму,
Сваки стих је препун радости и плача...

**Скривен бистри извор нађе своју чесму,
Сваки стих је препун радости и плача...**

ПУТЕВИМА ПЕСНИЧКИМ

Певаћу о мосту, зараслом у шапу,
И кафанском Циги, старом тамбурашу,
О најлепшој башти завичајног плота,
О вољеној жени, из мога живота...

**Написану песму песник ћутке снева,
Онај ко стих пише, и онај што пева,
Имају додире, ко небо и птица,
Са певачем, она, живи без граница...**

Опеваћу боли, као да су драге,
Они ће ми дати неке нове снаге,
Да пронађем путе, из сивог безнађа,
Јер, само из бола искуство се рађа...

**Написану песму песник ћутке снева,
Онај ко стих пише, и онај што пева,
Имају додире, ко небо и птица,
Са певачем, она, живи без граница...**

Све су леђе мисли теже од олова,
Слушаоче драги, нек' песма и слова,
Открију ти неке тајновите стазе,
Јер, духовне очи много више спазе...

**Написану песму песник ћутке снева,
Онај ко стих пише, и онај што пева,
Имају додире, ко небо и птица,
Са певачем, она, живи без граница...**

ПЕСМА ЗА ЛЕПУ ГОСПОЂУ

Прелепа госпођо, отмена и сама,
У очима Вашим, запалих вам плама.
Са Вама лепота, још се увек дружи,
Ја пронађох мирис у прецвалој ружи...

**Са Вама лепота, још се увек дружи,
Ја пронађох мирис у прецвалој ружи...**

Грлите ме силно, похотно и страсно,
Чаробно је било мирисно и расно
Бујно тело жене, ко створено, за ме,
У окриљу Ваше, драге полутаме...

**Бујно тело жене, ко створено, за ме,
У окриљу Ваше драге полутаме...**

Са зрелих усана, ја се слашћу сладих,
Ви, бејасте бољи и од цура младих.
Загрљаји Ваши, беху нешто друго,
Нек нас на све песма – сећа јако дуго...

**Загрљаји Ваши, беху нешто друго,
Нек нас на све песма – сећа јако дуго...**

НОЋ У ВОЗУ

Са мном су путници, а приче им сличне,
Наслоњен на прозор, мисли су ми личне,
У животу што је час песма, час проза,
Гутали су точкови прагове од воза...

**У животу што је час песма, час проза,
Гутали су точкови прагове од воза...**

Ноћ. Једини ћутим, тек прозборим речи,
Мртва сијалица, зачађена звечи.
Друга је још жива, светлуца из тмине,
Слушам туђе речи, које живот чине...

**Друга је још жива, светлуца из тмине,
Слушам туђе речи, које живот чине...**

Из груди је нешто вукло свима муку,
Пренес душе писцу, и пишчеву руку.
Сам догађај пише и песму и прозу,
Пар случајних лица, у климавом возу...

**Сам догађај пише и песму и прозу,
Пар случајних лица, у климавом возу...**

„КРАДЉИВЦИ“

Украло је вече сунце, а месец је зора крала,
Мрав је крао мало трунце, поред хлеба са астала.
Украла је јесен лето, небо краше сиве боје,
Магла крала тужно псето, што у парку остало је...

**Украла је јесен лето, небо краше сиве боје,
Магла крала тужно псето, што у парку остало је...**

Украла је прошлост тебе, блудница је крала блуди,
Лаж украла саму себе, мушки спокој женске груди.
Виолина крала песму, међу струне њу је скрила,
Украла је жега чесму, и њен поток угасила...

**Виолина крала песму, међу струне њу је скрила,
Украла је жега чесму, и њен поток угасила...**

Украо је опрост грешник, зрачак крао грумен леда,
Куна крала зрели лешник, медвед крао пчели меда.
Трач је крао сву истину, Амор љубав цуре младе,
Човек крао снагу вину, крвав длан му срчу краде...

**Трач је крао сву истину, Амор љубав цуре младе,
Човек крао снагу вину, крвав длан му срчу краде...**

МИРИСАЛА ЈЕ НА БАДЕМЕ

У једноме здању сретасмо се често,
Погледи се наши међусобно краше.
Да л' ће она у мом срцу наћи место?
Да ми дадне нешто, што друге не даше...

**Да л' ће она у мом срцу наћи место?
Да ми дадне нешто, што друге не даше...**

У њезином стану кршног небодера,
Ни капут не скинух, дала ми је страсти.
Препуна искуства, ко шумска пантера,
Што ће на ловину из шипражја пасти...

**Препуна искуства, ко шумска пантера,
Што ће на ловину из шипражја пасти...**

Зачула се звука кишурина дугих,
У прозорска стакла, кроз криве ролетне.
Сладуњаве лажи „да најбоље љубих“,
Почела ми приче слабо разговетне...

**Сладуњаве лажи „да најбоље љубих“,
Почела ми приче слабо разговетне...**

Глас јој је украо дремеж који стиже,
Прекинуо приче, што напамет знадем.
Привила се чвршће моме телу ближе,
Са мирисом купке на презрели бадем...

**Привила се чвршће моме телу ближе,
Са мирисом купке на презрели бадем...**

НЕ КРАДИ МИ ЈЕ ИЗ САНКА

Ти ћеш стићи с неком лажи новом,
Ил' због друге, ил' сујете тешке.
Не буди ме празним изазовом,
Свезале ми вољу твоје грешке...

**Не буди ме празним изазовом,
Свезале ми вољу твоје грешке...**

Какве снове ја бих сада снио,
Да ли тебе која љубиш лажно?
Са тобом сам ја губитник био,
Што је прошло, није више важно...

**Са тобом сам ја губитник био,
Што је прошло, није више важно...**

Ова што је крај мене умилна,
Има благо што јој Господ даде:
Једну душу што је у њој силна,
Па песника одморити знаде...

**Једну душу што је у њој силна,
Па песника одморити знаде...**

О чему би желела да певам?
Ти, охола, која врат' знадеш!
Остави ме, ја сад другу сневам,
Немој да је из мог санка крадеш...

**Остави ме, ја сад другу сневам,
Немој да је из мог санка крадеш...**

АКО ВОЛИШ ПЕСМЕ

Ако волиш песме, ти си зрачак
Драгог сунца, једне наде трачак.
Лепа жено, твоје руке знају,
У ћилиме дугу да уткају...

**Лепа жено, твоје руке знају,
У ћилиме дугу да уткају...**

**У песмама осташе да живе,
Сва пролећа и јесени сиве,
И пахуље на зимском мразу,
Што се топе на твоме образу...**

Ако волиш песме, имаш душу,
Песник има своју потлеушу.
Прозори јој четир' стране света,
А огњишта – шћућурена лета.

**Прозори јој четир' стране света,
А огњишта – шћућурена лета...**

**У песмама осташе да живе,
Сва пролећа и јесени сиве,
И пахуље на зимском мразу,
Што се топе на твоме образу...**

Ако волиш песме, ти ћеш знати:
Како нежна пчела љуби лати,
Коме шума пружа своје руке,
И тишина како има звуке...

**Коме шума пружа своје руке,
И тишина како има звуке...**

**У песмама осташе да живе,
Сва пролећа и јесени сиве,
И пахуље на зимском мразу,
Што се топе на твоме образу...**

ПЕСМА О ИВАНУ КОНТРАШУ

Кад сећања знају да се врну,
На Ивана и тамбуру црну.
Циганина којег нема више,
Време неће моћи да избрише...

**Циганина којег нема више,
Време неће моћи да избрише...**

Ни оркестар тих гаравих лица,
Од Силбаша, Парага, Пивница...
Сви у белом и црних шешира,
И Ивана, што са њима свира...

**Сви у белом и црних шешира,
И Ивана, што са њима свира...**

Остала је клупа поред дуда,
У мом селу где је родна груди.
Уцерица Иванова ћути,
Око ње су сад зарасли пути...

**Уцерица Иванова ћути,
Око ње су сад зарасли пути...**

Сећање на Ивана контраша.
И оркестру добрих тамбураша,
Нека ова песма за њих буде,
Музичаре и кафанске људе...

**Нека ова песма за њих буде,
Музичаре и кафанске људе...**

ФАТАЛНА ЉУБАВ

Као жеравица што шета кроз вене,
Она пали срце, да гори у пламу.
Мушки корак за Њом несувисло крене,
Што вуче у светлост, ил' најгушћу таму...

**Мушки корак за њом несувисло крене,
Крећемо у светлост, ил' најгушћу таму...**

Жена има море од телесних река,
Које су у њојзи направиле море,
Што кроз расцеп сцести свакога човека,
Нестварну пучину – мушком свету створе...

**Што кроз расцеп сцести свакога човека,
Нестварну пучину – мушком свету створе...**

То је осет силни што га Она буди,
Све постаје светло, свукуд где је мрко.
Аморова стрела пробија нам груди,
Ни чемерно пиће тада није грко...

**Аморова стрела пробија нам груди,
Ни чемерно пиће тада није грко...**

САД ЖИВИМ БЕЗ ТЕБЕ...

Збогом, драга, ја кренух у свет,
Променићу бар љубави пет,
Да упознам један бољи стил.
Као коцкар тражим нови шпил...

**Пустолов сам, цео свет је мој,
Са песмама спајам живот свој.
Кафана је мој надражи дом,
Уз тамбуре, барменке, и лом...**

Песма је из мога бића дар,
Виолино, не имадни квар.
Са струнама пропрати ми глас,
Хармонико засвирај уз бас...

**Пустолов сам, цео свет је мој,
Са песмама спајам живот свој.
Кафана је мој надражи дом,
Уз тамбуре, барменке, и лом...**

Срце ми је нашло с душом спој,
Без Тебе сам слободан и свој.
Целог света чујем плач и смех,
С молитвама испаштаћу грех...

**Пустолов сам, цео свет је мој,
Са песмама спајам живот свој.
Кафана је мој надражи дом,
Уз тамбуре, барменке, и лом...**

ШТА ТЕ ГОНИ ДА МЕ ОПЕТ ТРАЖИШ

Шта те гони да због мене патиш, можда подсвест што ти бејаш први?
Изгубљеној љубави да платиш, са потоком суза који врви
Из два плава ока, као море, што их муте невоље живота,
У којима још пламичци горе, изгорелог љубавнога плота...

**Из два плава ока, као море, што их муте невоље живота,
У којима још пламичци горе, изгорелог љубавнога плота...**

Док те речи старе мајке звапе, са мирисом материне проје,
Још за тобом њена рука маше, тужна смрека и чемпреса двоје.
Шта те гони да ме опет љубиш, зар су туђи пољупци ти грки?
Једну младост коју брзо губиш, граби облак суморан и мрки...

**Шта те гони да ме опет љубиш, зар су туђи пољупци ти грки?
Једну младост коју брзо губиш, граби облак суморан и мрки...**

Не знам шта бих могао ти дати, јер сам своју „обукао“ ризу,
Чак ни осмех неће да се врати, на мом лицу што године гризу.
Баш ме брига где си и ским сада, у песмама својим наћох мира,
У окриљу тмурног велеграда, још ће моја гитара да свира...

**Баш ме брига где си и ским сада, у песмама својим наћох мира,
У окриљу тмурног велеграда, још ће моја гитара да свира...**

ПРИЧАО ЈЕ ПАРК СА НАМА

Нас двоје смо кренули у шетњу,
Месец пали ноћну лампу летњу.
Парком беше стаза од бетона,
Око нас је свежина озона...

**Парком беше стаза од бетона,
Око нас је свежина озона...**

Кораци нам причаше у пару,
А један пас њуши клупу стару.
Газда му је у свету далеком,
Пас у парку трага за човеком...

**Газда му је у свету далеком,
Пас у парку трага за човеком...**

Љубисмо се тад на лишћу меком,
Зелен бор је причао са смреком.
Грлица је слала песму драгом,
Уз зрикавце под зеленим сагом...

**Грлица је слала песму драгом,
Уз зрикавце под зеленим сагом...
Док је куна грицкала шишарку,
Чудан свет је причао у парку...**

ПРТИНА ОД КРИВОГ ТРАГА

Кад љубавна бољка гуши,
Женска рана мушкој души.
Струне вриште виолина,
Грло иште јоште вина...

**Струне вриште виолина,
Грло иште јоште вина...**

Жена црна, давна срећа,
Убод трна ту, под плећа.
Уз барменке, гаравуше,
С новом чашом, болне душе.

**Уз барменке, гаравуше,
С новом чашом, болне душе...**

Звече жице тамбураша,
Уз ломљаву празних чаша.
Веје зима, хладне ноћи,
Нога клима, губи моћи...

**Веје зима, хладне ноћи,
Нога клима, губи моћи...**

Снегом газиш кривог трага,
И долазиш до свог прага.
На прозору мајка зебе,
Нема санка, чека тебе...

**На прозору мајка зебе,
Нема санка, чека тебе...**

ВОЗОВИ И ДРОЗДОВИ

Возови су нада, јер ка нади крећу,
Сви путници траже изгубљену срећу.
Бежећи од стрепњи, шамара и шиба,
Од мучног живота, чемера и глиба...

**Бежећи од стрепњи, шамара и шиба,
Од мучног живота, чемера и глиба...**

Возови су нада, па чак и кад стоје,
У купеу свако нађе место своје,
Да удише срећно мирис са перона,
Док се не затворе врата од вагона...

**Да удише срећно мирис са перона,
Док се не затворе врата од вагона...**

Возови су нада, којој људи теже,
Кад бандере сиве почињу да беже.
Телефонске жице прекрили дроздови,
Поред којих бучно, хитају возови...

**Телефонске жице, прекрили дроздови,
Поред којих, бучно, хитају возови...**

ЖЕНА СА МИРИСОМ СМРЕКЕ

Волим твоје руке устрептале,
Црне косе по јастуку пале.
Бујно тело ко немирна река,
Са мирисом као шумска смрека...

**Бујно тело ко немирна река,
Са мирисом као шумска смрека...**

Са мирисом младих ружа лати,
Сочне усне што не знају стати,
Кад ме љубе са пламеном живим,
У прохладним временима сивим...

**Кад ме љубе са пламеном живим,
У прохладним временима сивим...**

Ти си жена, свим страстима вична,
У којој је душа романтична.
Јавно скромна, женствена и тиха,
И вечити део овог стиха...

**Јавно скромна, женствена и тиха,
И вечити део овог стиха...**

РАСПУКЛИ ИЗВОРИ

Распукли пут, ко ораха кора,
Распукла рађа се једна зора.
Распукле фасаде зграде сиве,
Распуклих платана гране криве...

**Распукле фасаде зграде сиве,
Распуклих платана гране криве...**

Распукла врата код хаустора,
Распукла стакла масних прозора.
Распукли чаршав постеље меке,
Распукли месец плови дуж реке...

**Распукли чаршав постеље меке,
Распукли месец плови дуж реке...**

Распукла хаљина, веш на поду,
Распукли нокти гребу и боду.
Распукла чедност жене у ноћи,
Распукли вулкан мушке моћи...

**Распукла чедност жене у ноћи,
Распукли вулкан мушке моћи...**

АПРИЛСКО ЈУТРО НА ПЕРОНУ

Док чађави експрес у станицу стаје,
Јутро на перону, увек наду даје,
Оном који чека – другом које стиже,
Двоје што се воле, све су ближе, ближе...

**Оном који чека – другом које стиже,
Двоје што се воле, све су ближе, ближе...**

Било је пролеће, у неком априлу,
Са кофером мушким у сивом мантилу,
Човек драгој жени, са радошћу хита,
Ширио се мирис војвођанских жита...

**Човек драгој жени, са радошћу хита,
Ширио се мирис војвођанских жита...**

Перони су живот, а пруге су реке,
Додирују старе успомене неке.
Од два срца – једно увек више пати,
Оно што остаје, да експрес испрати...

**Од два срца – једно увек више пати,
Оно што остаје, да експрес испрати...**

ЖИВОТНА ДИСТАНЦА

Кренуо је с трга кући, пешке, сам, дуж булевара,
Почела је киша тући из облака боје гара.
Улични продавац штампе враћао је кусур жени,
Слаба светлост батер-лампе, просу се по њеној сени...

**Улични продавац штампе враћао је кусур жени,
Слаба светлост батер-лампе, просу се по њеној сени...**

Осветли јој део лица, полумокру косу црну,
Тајанствена лепотица тад кишобран крем изврну.
Гледао је профил жене, препознао њено лице,
Проструји му крв кроз вене, са топлином жеравице...

**Гледао је профил жене, препознао њено лице,
Проструји му крв кроз вене, са топлином жеравице...**

Ал' одједном све те ствари: крем кишобран, жена црна,
Сети га на убод стари, општрији од бодље трна...
Нешто хтеде да јој рече, ал' му подсвест није хтела,
Њу, у трену, оте вече, нестала је као стрела...

**Нешто хтеде да јој рече, ал' му подсвест није хтела,
Њу, у трену, оте вече, нестала је као стрела...**

ПЕСМА МАЈЦИ

Ти си жена она, што рани уранком,
Бејаше уз мене, с мојим првим санком.
Са српом у руци, скупљала си жито,
И сејала брашно, кроз предака сито...

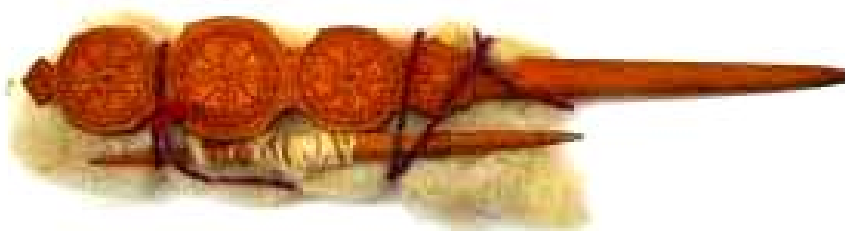
**Са српом у руци, скупљала си жито,
И сејала брашно, кроз предака сито...**

Ти си жена она, коју зовем – мати,
Мој те отац узе, са њим беху свати.
Клањала се Богу, молитвама смерним,
И волела ближње, својим срцем верним...

**Клањала се Богу, молитвама смерним,
И волела ближње, својим срцем верним...**

Ти си жена она, с ликом моје баке,
Ниси никад села, без преслице лаке.
Уз бурило воде, ишла са студенца,
Часност своју носиш до суђеног венца...

**Уз бурило воде, ишла са студенца,
Часност своју носиш до суђеног венца...**

КРЧМА НА КРАЈУ СЕЛА

Кроз прозоре крчме старе, зачух неке соло жице,
То је неко са гитаре – слао звуке до улице...
Мамише ме светла жута, и да чујем драге звуке,
Стресао сам снег с капута, промрзле протрљах руке...

Стресао сам снег с капута, промрзле протрљах руке...

Атмосфера крчме старе, стварала је романтику,
А грејање од „бубњаре“, из времена давног слику...
Код храстовог старог шанка, заклоњена од шепира,
Силуета седи танка, на старој гитари свира...

Силуета седи танка, на старој гитари свира...

Надахнућа њојзи дају атмосфера и романса,
Престали су да картају и играчи „преферанса“.
Гитариста, на жицама, кроз крчму је слао звуке,
Барменка је, са чашама, умарала своје руке...

Барменка је, са чашама, умарала своје руке...

ДО ПОВЛЕН ПЛАНИНЕ

Јутро, поред Саве, још Србија спава,
С врха Повлен шаље дах планинских трава.
Под Маљеном куће из минулог века,
Мириш Дивчибара, зелених од смрека.

**Под Маљеном куће из минулог века,
Мириш Дивчибара, зелених од смрека...**

На ваљевском путу, од Шапца до Уба,
Кућне тарабице, ко низ кривих зуба.
Док свака ливада птичјим појем пева,
Текериш на Церу, давне битке снева.

**Док свака ливада птичјим појем пева,
Текериш на Церу, давне битке снева...**

Виде се шајкаче на старцима седим,
Крупне беле веће, ја, на њима гледим.
По том се познају Србијанци, чилци,
Као неки вечни живи споменици.

**По том се познају Србијанци, чилци,
Као неки вечни живи споменици.**

Ој, Ваљево, старо, добро јутро граде,
Препознајем твоје радње и фасаде.
Крај те хучи мутна Колубара река,
Што на славну битку подсећа довека...

**Крај те хучи мутна Колубара река,
Што на славну битку подсећа довека...**

СТАРЧЕВА ПРИЧА

Када волех, волех снажно,
Све је прошло, није важно.
Када чеках, чеках дуго,
Не знах, синко, шта бих друго...

**Када чеках, чеках дуго,
Не знах, синко, шта бих друго...**

Када молих, молих ниско,
Због тога бих, данас вриско...
Када гунђах, гунђах себи,
Да ме нико чуо не би...

**Када гунђах, гунђах себи,
Да ме нико чуо не би...**

Кад је пукло, пукло све је,
Нема ништа да ме греје.
Сузи око, сузе нема,
Моја цела прошлост дрема...

**Сузи око, сузе нема,
Моја цела прошлост дрема...**

На небу је моја бака,
Остала ми само птица,
Сад уместо моје бабе,
Руке само птику грабе...

**Сад уместо моје бабе,
Руке само птику грабе...**

ЗБОГ НЕВЕРНЕ ЖЕНЕ

Наздравимо, друже, са чашама вина,
Свирај хармонико, уз плач виолина.
Нека звече жице на старој гитари,
Свирајте, певајте, добри музичари...

**Нека звече жице на старој гитари,
Свирајте, певајте, добри музичари...**

Како може човек песми да одоли,
Због вољене жене, коју силно воли.
Наспите још вина, нек уће кроз вене,
Све због једне жене, и невере њене...

**Наспите још вина, нек уће кроз вене,
Све због једне жене, и невере њене...**

Некад, права љубав, као чемер дође,
Док дајеш и губиш – цео живот прође.
Због фаталне жене, у граду ил' селу,
Губили су људи – дедовину целу...

**Због фаталне жене, у граду ил' селу,
Губили су људи – дедовину целу...**

БЕОГРАДСКО ВЕЧЕ

Од знојавог дана уморан си граде,
Сунце на заласку хоризонт украде.
Над Авалом, вече, полагано ходи,
Милује таласе, по дунавској води...

**Над Авалом, вече, полагано ходи,
Милује таласе, по дунавској води...**

Ко босим ногама сакрило кораке,
Тихо се провлачи кроз градске сокаке.
Прекривало липе, платане и зове,
Пернате другаре ћукове и сове...

**Прекривало липе, платане и зове,
Пернате другаре ћукове и сове...**

Додирнуло тихо таласе Дунава,
И рибицу златну што се пресијава.
Мирисао Космај, од трава зелених,
Калемегдан скрива двоје заљубљених...

**Мирисао Космај, од трава зелених,
Калемегдан скрива двоје заљубљених...**

Поздрављају Месец, својега другара,
То вечно кандило Небескога дара.
Међу њима беше дугих разговора,
Док их скупа није отерала зора...

**Међу њима беше дугих разговора,
Док их скупа није отерала зора...**

ДОШЛА ЈЕ БОЉА

Немој да застанеш, само прођи с миром,
Ти што мојих дана украде си време.
Ја те грлих некад процвалим ревиrom,
Имали смо лепе заједничке теме...

**Ја те грлих некад процвалим ревиrom,
Имали смо лепе заједничке теме...**

Немој да се јавиш, јавља ми се зора,
Што ми зрачком сунца свилен јастук греје.
Ја сад другу љубим, са окусом мора,
Моје срце, срећно, поново се смеје...

**Ја сад другу љубим, са окусом мора,
Моје срце, срећно, поново се смеје...**

Немој да ми пишеш, мастило је крвца,
Коју права жена из свог срца точи.
Из камина пламен запаљеног дрвца,
Осветљава, ноћас, неке друге очи...

**Из камина пламен запаљеног дрвца,
Осветљава, ноћас, неке друге очи...**

ОПРОШТАЈ

Сањах једну жену, с којом нисам више,
С њом ми беху дани и слатки и грки.
На вратима мојим, покислу од кише,
Донео је један хладан сутон мрки...

**На вратима мојим, покислу од кише,
Донео је један хладан сутон мрки...**

Скрушена је дошла, на врата мог стана,
Лицем јој капаше сузе проливане.
Расплетена беше њена коса врана,
Пружала је к мени ручице малене....

**Расплетена беше њена коса врана,
Пружала је к мени ручице малене....**

Ја хтедох да крочим у сусрет тој жени,
Тад, запара муња, заста моја нога.
„Опрости јој!“ – глас је говорио мени,
То бејаху речи Спаситеља Бога...

**„Опрости јој!“ – глас је говорио мени,
То бејаху речи Спаситеља Бога...**

СЕЛО МОЈЕ – УВЕК ТЕ СЕ СЕТИМ

Увек те се сетим, село моје мало,
Ти си ми у срцу вечито остало.
Сећаш на детињство, ко да беше лане,
Кад одем на путе, на све четир' стране...

**Сећаш на детињство, ко да беше лане,
Кад одем на путе, на све четир' стране...**

Да те заборавим, ти ми никад не даш,
Завичајним оком пратиш ме и гледаш.
У теби ми оста дан из првог плача,
Багрење, огњиште, и хлебац из сача...

**У теби ми оста дан из првог плача,
Багрење, огњиште, и хлебац из сача...**

Први школски дани, још у мени живе,
Сви твоји ћермови и капије криве.
Босоного царство, мало, бело јаре,
Чађави оцаци, и таљиге старе...

**Босоного царство, мало, бело јаре,
Чађави оцаци, и таљиге старе...**

КО ЋЕ КОГА НАДЖИВЕТИ ЧЕСМО

Данас јесмо, сутра ко зна где смо,
Вечно живиш написана песмо.
Учинисмо, можда друго хтесмо,
Ко ће кога надживети чесмо?

**Учинисмо, можда друго хтесмо,
Ко ће кога надживети чесмо?**

За искуство потребно је време,
А без зноја не носи се бремене.
Хоћеш хлеба – онда посеј семе,
С Веровањем – одгурни дилеме...

**Хоћеш хлеба – онда посеј семе,
С Веровањем – одгурни дилеме...**

Воли себе, не превише пуно,
Никад нећеш наћи „златно руно“.
Грех је чемер, што си чаши суно,
У „Љубљену“ залуд си се куно...

**Грех је чемер, што си чаши суно,
У „Љубљену“ залуд си се куно...**

ДОГОВОР СРЦА И РАЗУМА

Кад љубав постоји, зашто срце ћути,
И зашто је пушта да из њега оде?
Зашто младо лишће мора да пожути,
И бистрог потока замуће се воде?

**Зашто младо лишће мора да пожути,
И бистрог потока замуће се воде?**

Постоји ли жена што воли до краја?
Можда јој је срце премало да носи
Превелику љубав расцветалог маја,
Плаву љубичицу у распелој коси?

**Превелику љубав расцветалог маја,
Плаву љубичицу у распелој коси?**

Да ли има човек, кога није жена,
Интригама својим терала да пати?
И може ли ико, тог пресудног трена,
Убедити срце – да растанак схвати...

**И може ли ико, тог пресудног трена,
Убедити срце – да растанак схвати...**

У СТАРОМ КУПЕУ

Увек ћу волети чађаве пероне,
И старе сказаљке станичног бифеа.
Суза носталгије, до срца ми тоне,
Отварам климава врата од купеа...

**Суза носталгије, до срца ми тоне,
Отварам климава врата од купеа...**

Седох до прозора. Кроз знојаво стакло
Указа се сена жене са амбелом.
У дубини душе нешто ме је такло,
А жмарци прођоше целим мојим телом...

**У дубини душе нешто ме је такло,
А жмарци прођоше целим мојим телом...**

Сена давне жене, из лепшега света,
Промиче уз вагон, мог воза што стоји.
Тад се изгубила њена силуета,
И с њом украдени – неки дани моји...

**Тад се изгубила њена силуета,
И с њом украдени – неки дани моји...**

ФРУШКА ГОРА – У ПРОЛЕЋЕ РАНО

Путовах путићем преко Фрушке горе,
Шума се будила у освиту зоре.
Мирисало лишће на пролеће рано,
Грејао је зрачак горје несунчано...

**Пролеће је гору грејало априлом,
Шумила је Фрушка, бројним птичјим крилом.
Мирис раних трава, што за сунцем вапе,
Већ малене куне оштре своје шапе...**

Не види се зверје, ал' се чује гласом,
Коњче с коњаником протутњало касом.
Из поспаних грана свуд младица ниче,
Негде, шумски јастреб са висине кличе...

**Пролеће је гору грејало априлом,
Шумила је Фрушка, бројним птичјим крилом.
Мирис раних трава, што за сунцем вапе,
Већ малене куне оштре своје шапе...**

Маховине старе, у окриљу таме,
Не скидају своје зелене доламе.
Друштво су им шумске разноврсне гљиве,
У опалом лишћу, где пужеви живе...

**Пролеће је гору грејало априлом,
Шумила је Фрушка, бројним птичјим крилом.
Мирис раних трава, што за сунцем вапе,
Већ малене куне оштре своје шапе...**

ПОЉУПЦИ, КРАЈ ЗАЛЕЂЕНЕ РЕКЕ

Кад грлих те нежно, беше зима нека,
Крај нас је ћутала залеђена река.
У поноћне часе, с Месецом сведоком,
Који је шетао твојим сјајним оком...

**У поноћне часе, с Месецом сведоком,
Који је шетао твојим сјајним оком...**

Над нама старица, тврђава са брега,
На којој се фењер неуморно гега.
Хаљине су њене од древнога кама,
У чијим грудима живи вечна тама.

**Хаљине су њене од древнога кама,
У чијим грудима живи вечна тама.**

А у цепу моме, наше руке, скупа,
Да их нико никад отуд не ишчупа.
Снег је прекривао чемпресе и јеле...
Наше су се усне додирнуле вреле,

**Снег је прекривао чемпресе и јеле...
Наше су се усне додирнуле вреле...**

ИЗВОД ИЗ БИОГРАФИЈЕ АУТОРА КЊИГЕ

Аутор књиге, др **Миливоје Дошеновић**, књижевник и песник, рођен је 20. маја 1950. године у месту Нова Гајдобра (у Бачкој, Војводина, Република Србија). Основну школу завршио је у родном завичају, а у Новом Саду Средњу саобраћајну школу V степена (на смеру инструктор-специјалиста друмског саобраћаја), са одличним успехом.

Дипломирао је на Вишој школи за спортске тренере у Београду VI-1 степен, на студијском смеру за борилачке спортове (карате), са просечном оценом 9,40 и оценом дипломског испита 10. Дипломирани је виши спортски тренер каратеа, мајстор је каратеа црног појаса 3. ДАН-а.

Дипломирао је и на Факултету за менаџмент у Новом Саду, на смеру за медије VII-1 степен, са просечном оценом 9,54 и оценом дипломског испита 10, са називом дипломског рада: „Интегрални приступ у реализацији издавачког пројекта (технолошком нишом до књиге-бестселера)“. Добитник је и званичног признања **најбољег студента прве генерације** Факултета за менаџмент у Новом Саду. Дипломирани је менаџер – продуцент за медије.

Магистрирао је на Универзитету Привредна Академија (*ректор проф. др Славко Царић*), на Факултету за менаџмент у Новом Саду, пред комисијом: *проф. др Зоран Ловрековић (Катедра за информатику ФаМ), проф. др Милица Анђевски (Катедра за педагогију Филозофског факултета у Новом Саду), и проф. др Ратко Дунђеровић (Катедра за психологију ФаМ)*. Одбранио је магистарску тезу: **„Управљање издавачким пројектом у домену спортске литературе – истраживања празног хода у издаваштву и књижарству“**, завршивши редовне постдипломске студије са просечном оценом 9,50 – стекавши академско звање магистра наука из области менаџмента VII-2 степена.

Докторирао је на Универзитету Привредна Академија у Новом Саду (*ректор проф. др Маријана Царић*), на Факултету за спорт и туризам (ТИМС), пред комисијом: *проф. др Драган Коковић (Катедра за социологију културе Филозофског факултета у Новом Саду), проф. др Душан Перић, ментор (Катедра за методологију ТИМС-а), и проф. др Златко Ахметовић (декан Факултета за спорт и туризам у Новом Саду)*, одбранивши докторску дисертацију под називом: **„Стање издаваштва и ниво коришћења спортске литературе у Републици Србији“**, и тиме званично стекао научни степен доктора наука за научну област спорт, VIII-3 степена.

У периоду преко 37 година пуног радног стажа у издавачко-књижарској делатности, био је један од најистакнутијих менаџера у секторима пласмана књиге, радећи предано у најугледнијим издавачким кућама у бившој СФРЈ (у Београду, Загребу и Љубљани), па је у периоду од 1976-1988. године био и 12

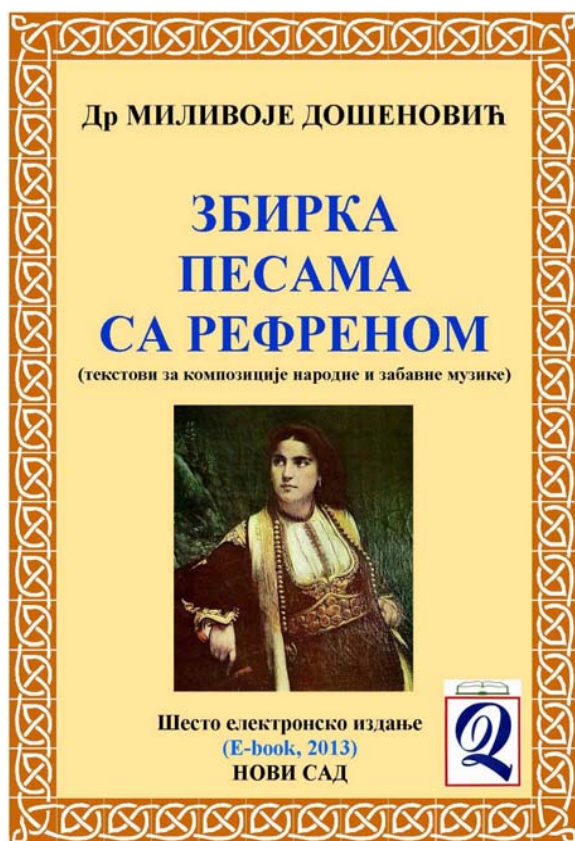
пута апсолутни шампион у некадашњој великој држави СФРЈ у екстерном менаџменту књиге (Exterior Book Management), да би 12. маја 1989. године основао прву приватну издавачку кућу у АП Војводини „Domla-publishing“, са седиштем у Новом Саду, где ради на месту главног и одговорног уредника и стратегијског менаџера. Његова издавачка кућа је у периоду 24-годишњег пословања објавила низ значајних дела разних аутора из подручја науке, књижевности, спорта, као и обавештајне криминалистике, а већина од тих књига је доживела да се штампа између 3 и 12 поновљених издања.

Књижевним радом се бави од своје тринаесте године. Почео је у омладинским листовима београдском „Кекецу“, сарајевским „Малим новинама“, бачкопаланачким „Недељним новинама“, београдском „ЧИК-у“, „ЗУМ-у“, „Репортеру“, а био је и дописник Радио Београда са подручја Јужнобачког округа. До сада је написао укупно двадесет две књиге (22), које су штампане и објављене укупно у преко 50 издања, у периоду 1997-2013. године:

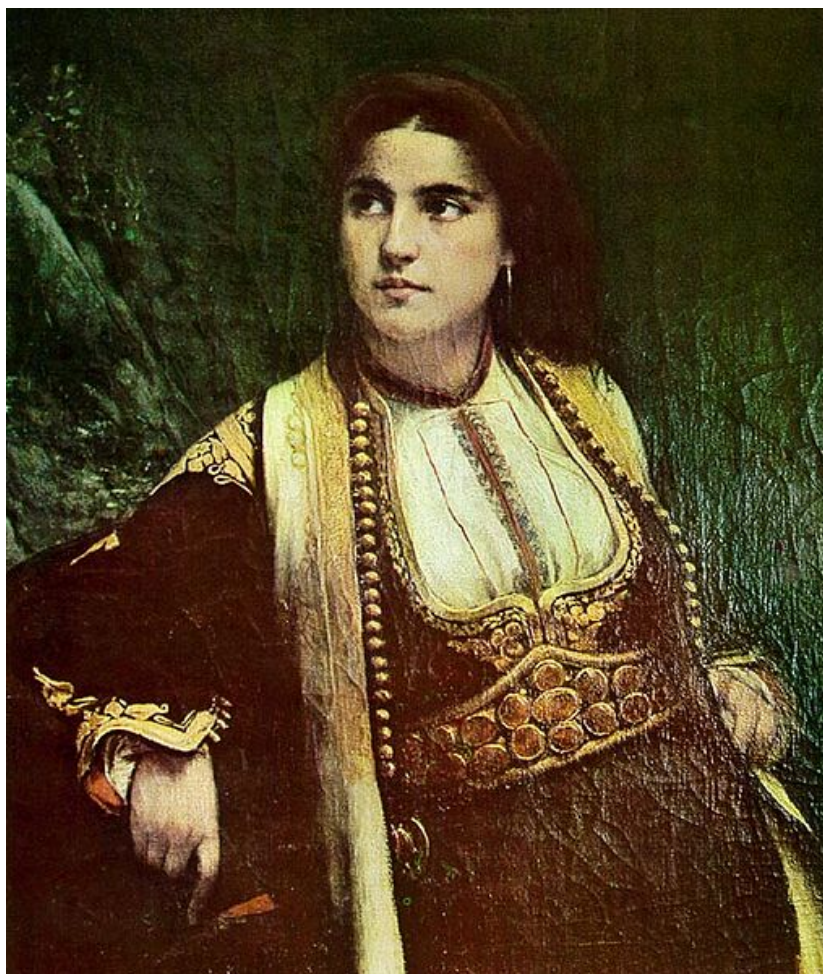
1. Госпођо, не љутите се на песника (књига збирка песама, 1997. године).
2. Карате кроз издаваштво и књижарство (есеј, 1997. године).
3. Песници имају кратере у души (књига збирка песама, 1998. године).
4. Како је то море без олуја (књига збирка песама, 1998. године).
5. Песничка галерија ликова (књига збирка песама, 1999. године).
6. Јесењи човек (књига збирка песама, 2000. године).
7. Субјекције и објекције (књига збирка песама и сонета, 2001. године).
8. Бескрај на дохвату ока (књига збирка хаику поезије, 2001, 2013. године, у 8 издања).
9. Карате и корелати, чудо и цију-цицу (есеј, 2001. године).
10. Како продати књигу (савремени реалистички роман, 2001, у 6 издања).
11. Спасење (књига збирка сонета, 2002. године).
12. Изглачане мисли (књига збирка сонета, 2003. године).
13. ХЕНРИ ФОРД – његов живот и његово дело (роман, књига 2004, 2013, у 4 издања).
14. НИКОЛА ТЕСЛА – његов живот и његово дело (роман, 2004, 2010, 2013, у 9 издања).
15. МИХАЈЛО ПУПИН – његов живот и његово дело (роман, 2005, 2010, 2013, у 7. издања).
16. Управљање издавачким пројектом у домену спортске литературе (2006. године).
17. НОВА ГАЈДОБРА – у равници Бачке (роман, монографија, 2006, 2013, у 12 издања).
18. Велики илустровани лексикон свих спортова (2007, 2008, 2010, 2012, 2013, у 9 издања).
19. ПЕГАЗОВ ЛЕТ (књига збирка сонетних венаца, 2008, 2012. године, у 2 издања).
20. Стање издаваштва и ниво коришћења спортске литературе у Републици Србији (2008, 2013. године, у 2 издања).
21. АКУСТИКА СТИХА – збирка уметничких форми (2012. године).
22. ЗБИРКА ПЕСАМА СА РЕФРЕНОМ – текстови за композиције народне и забавне музике (књига објављена, 2009, 2013. године, у 6 издања).

Др Миливоје Дошеновић је редовни члан Друштва књижевника Војводине, и редовни је члан научно-културне установе Матица српска у Новом Саду. Он је аутор и актуелних научних радова из издавачко-књижарског и спортског менаџмента, као и пројеката новог приступа екстерном менаџменту и маркетингу издаваштва и књижарства. У дугогодишњој комуникацији са ме-

дијима, дао је већи број интервјуа озбиљнијим листовима и недељницима, као и на радију и ТВ у нашој земљи, у вези са издаваштвом, књижарством и наукама у спорту, а организовао је и неколико успешних књижевних промоција у знаменитим установама Војводине. Добитник је већег броја признања, диплома и захвалница, повеља и плакета из издавачко–књижарске области, библиотечке делатности и спорта. Свира неколико жичаних музичких инструмената. Између осталог, написао је око 2.000 уметничких песама различитог стила: анафоре, епифоре, анагогије, бланкверсе, сонете (паралелне, укрштене, обгрљене и опкорачне), две посебне књиге збирке сонетних венаца, књигу збирке хаику поезије, као и збирку рефренисаних песама. Ова нова његова књига под називом „**ЗБИРКА ПЕСАМА СА РЕФРЕНОМ**“, у којој су текстови за композиције народне и забавне музике, обухвата око 100 уметничких песама са римом, које су објављене у офсетној, али и у електронској форми (E-book). Др Миливоје Дошеновић, књижевник, живи и ствара у Новом Саду.

Књиге „Збирка песама са рефреном“, офсетно и електронско издање

Влахо Буковац (1855-1922): „Црногорка“